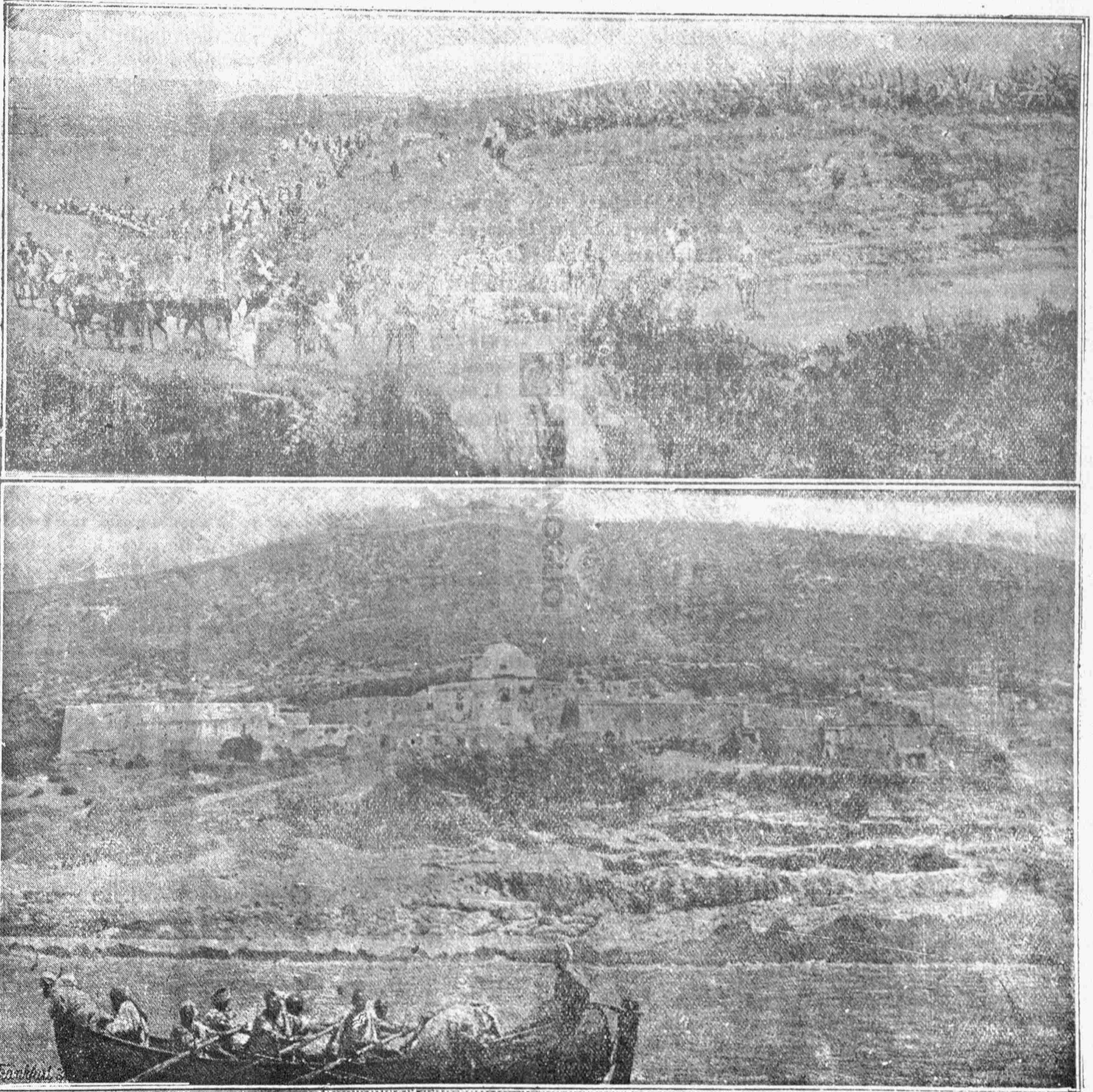

'Ολίγον Πολλά

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

Ἡ-προσοχή τῆς Εὐρώπης εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὸ Μαρόκον, ἐνθα ἀπὸ μηνῶν ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐκτελεῖ ὀλόκληρον ἐκστρατείαν πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς διασαλευθείσης τάξεως. Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ Ἴσπανοί, ἐπωφελοῦμενοι ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας θέσεως, τὴν ὁποίαν ἐπέτυχον διὰ τῆς πράξεως τῆς Ἀλγεσίρας, δεικνύουσιν ὁμοίως μεγάλην δραστηριότητα. Οἱ Γερμανοί, ἵνα μὴ μείνωσιν ἀπλοὶ θεαταί, ἀπέστειλαν εἰς τὸν πρὸς νότον λιμένα

τοῦ Μαρόκου Ἀγαδίρ, τὴν κανονιοφόρον «Πάνθηρα». Ἐκ τῶν εἰκόνων μας ἢ μὲν α' παριστᾷ διάβασιν γαλλικοῦ ἀποσπάσματος διὰ τινος καταρράκτου πρὸς δυσμὰς τοῦ Οὐϊσλάν, κατὰ τὴν μάχην τῆς 8 Ἰουνίου, ἢ δὲ β' τὸν περίφημον καταστάντα λιμένα Ἀγαδίρ, παραπλεύρως τοῦ χωρίου Φούντι, μὲ τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀκρόπολιν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

Εἰς τὴν αὐριανὴν περικολὴν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Ματθαῖος ἐκθέτει τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει: τὴν θεραπείαν τοῦ δαιμονισθέντος. Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, ὑπήντησαν αὐτὸν δύο δαιμονιζόμενοι· οὗτοι παρεκάλεσαν τὸν Ἰησοῦν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ, οἱ δὲ δαίμονες τὴν ἄδειαν ὅπως, ἂν τοῖς ἐπιβάλλῃ νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς ἀνθρώπους, τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων, οἱ ὅποιοι ἔβρισκον ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ ὄρος. Οὕτω καὶ ἐγένετο. Ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενον, οἱ δὲ χοῖροι, ὀρμήσαντες κατὰ κρημνῶν, ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγησαν. Τὸ γεγονός ἐμαθόν οἱ κάτοικοι διὰ τῶν ποιμένων, ἐξεληθόντες δ' ὅλοι εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰησοῦ, τὸν παρεκάλεσαν ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς χώρας τῶν.

Αὐτὸ ἦτο τὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν· δὲν θὰ μᾶς ἐπασχολήσῃ πλείοτερον. Εἶναι ἐν τῶν πολλῶν θαυμάτων τοῦ Σωτῆρος, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπλήρωσε τὴν Ἰουδαίαν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ἀπαθείς καὶ ἀντιπαρέλθωμεν τὴν στάσιν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, οἱ ὅποιοι εὐηργετήθησαν. Ἐγνώριζον τὴν ὑπαρξιν τῶν τρελλῶν ἐκείνων, τοὺς ἐφοβοῦντο, εἶδον τὴν θεραπείαν τῶν, καὶ ἀντὶ παντός ἄλλου ἐξέρχονται εἰς προὑπάντησιν τοῦ σωτῆρός τῶν διὰ νὰ τὸν ἀποδιώξωσιν. Ἄν ὀλίγον τις σκεφθῇ τὸ γεγονός, ἂν ὀλίγον ἀναμετρήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ κινήματός τῶν, θὰ κατεξαναστῇ ἐναντίον τῶν ἀχαρίστων καὶ πεπωρωμένων κατοίκων τῆς πόλεως ἐκείνης.

Ναί, πρέπει νὰ κατεξαναστῶμεν κατὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων· ἀλλ' ἂν εἴμεθα δίκαιοι καὶ εὐλικρινεῖς, πρέπει νὰ ἐξεγερθῶμεν καὶ καθ' ἡμῶν τῶν ἰδίων οὐχὶ ὀλιγώτερον. Ὅπως οἱ Γεργεσηνοὶ, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τὰς μανίας μας, καὶ ὅπως ἐκείνοι ἀγαπῶμεν περισσότερο τὰ δαιμόνια, τὰ ὁποῖα μᾶς κατατρῶγουν καὶ μᾶς ἐξευτελίζουν. Οὕτως ὁ κοινωνικὸς βίος μας, ὁ πνευματικὸς καὶ ὁ ἠθικὸς ἀγεται καὶ φέρεται ὑπὸ τῶν δαιμονίων τοῦ αἰῶνος, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσῳ μᾶλλον ἐπιφοβα, ὅσον παρουσιάζονται πρὸ ἡμῶν ὡς συνθήκαι, ὡς ὑποχρεώσεις, ὡς ἀπενομιμαίαι, ὡς μικροεγωισμοὶ. Δὲν θὰ μὲν ἐφθάνον τόμῳ ἑλλήνων ν' ἀναφέρω τὰ δαιμόνια, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατατρῶγουμεθα· ὁ ἀναγνώστης, ἂν θέλῃ, ἄς συνεχίσῃ ἀνεπηρέαστος τὴν μελέτην αὐτήν.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὁ πολιτικὸς ὀρίζων δὲν ἐκαθαρίσθη εἰσέτι. Καίτοι ἡ Κυβέρνησις παρεχώρησε καὶ νέαν διορίαν εἰκοσαήμερον πρὸς ὑποταγὴν τῶν ἐπαναστατῶν, καίτοι διὰ τοῦ ἐν Κετίγγη πρεσβευτοῦ Σαδρεδὶν βέη ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς φυλάρχους ὅλας τὰς δυνατὰς παραχωρήσεις, αἵτινες συνίστανται εἰς προνόμια περὶ τὴν στρατολογίαν τῶν Ἀλβανῶν, εὐκολίας εἰς τὴν εἰσπραξιν τῶν φόρων καὶ μεταρρυθμίσεις διοικητικὰς, παρ' ὅλα ταῦτα οἱ Μαλισόροι ἀπαντῶσι διὰ μιᾶς κατηγορηματικῆς ἀρνήσεως. Σημειοῦνται μάλιστα σποραδικῶς καὶ συγκρούσεις μεταξὺ τῶν Ἀλβανῶν καὶ τοῦ στρατοῦ.

Τηλεγραφήματά τινα, μὴ ἐπίσημα ὅμως, ἀνήγγειλαν ὅτι τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα ἤρχισεν ἐπεκτεινόμενον καὶ πρὸς νότον. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἰσμαήλ Κεμάλ ἐκ Κετίγγης, ἔνθα ἦτο, μετέβη εἰς Βιέννην, ἐπὶ εἰδικῇ, ὡς λέγεται, ἀποστολῇ καὶ ἐκεῖ ἐπεσκέφθη τοὺς πρεσβευτὰς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, συνηγορῶν ὑπὲρ τῶν αἰτημάτων τῶν Ἀλβανῶν. Διὰ τὰς ἐνεργείας του ταύτας ὁ Ἰσμαήλ Κεμάλ θὰ παραπεμφθῇ εἰς Δίκην, κατηγορούμενος ὅτι συνετέλεσεν εἰς ἐπέκτασιν τοῦ κινήματος τῶν Μαλισόρων καθ' ὅλην τὴν Ἀλβανίαν.

Ἡ ἐν Μακροχωρίῳ τὴν δευτέραν συμβῆσα δολοφονία τοῦ τμηματάρχου τοῦ Δημοσίου Χρέους καὶ συνεργάτου τῆς ἐφημερίδος «Χεμράχ», χαρακτηρισθεῖσα ὡς πολιτικὴ δολοφονία, εἰς μεγάλην συγκίνησιν κρατεῖ τοὺς ἐνταῦθα κύκλους, λόγῳ τῆς ιδιότητος τοῦ φονευθέντος καὶ τῶν φονέων. Εὐτυχῶς ἡ ἀστυνομία, μετὰ δραστηριότητος ἐνεργήσασα, συνέλαβε τοὺς δύο φονεῖς Μουσταφᾶ Ναζήμ, ἀδελφὸν τοῦ βουλευτοῦ Σερρῶν Δερβίς βέη, καὶ τὸν Μεχμέτ, οἵτινες κατὰ τὰς ἀνακρίσεις ὡμολόγησαν τὸ ἐγκλημά των.

Ἐπειδὴ ἡ δολοφονία αὕτη ἐχαρακτηρίσθη ὡς δηλωτικὴ τῆς στάσεως, ἣν τηροῦσι κύκλοι τινὲς πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευομένους, αἱ ἐφημερίδες «Χεμράχ», «Μερίς», «Δζέμ» καὶ «Καλέμ» διέκοψαν τὰς ἐκδόσεις των.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι ἔχουσιν ἄλλας συγκινήσεις. Μετὰ τὴν σύγκρουσιν τοῦ «Ἀθέρωφ» ἐπὶ τῆς ὑφάλου τῆς Πλυμούθης, ἡ κοινὴ γνώμη ἀπαιτεῖ τὴν ἐξακρίθωσιν τῶν εὐθυνῶν καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ ναυτικοῦ. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος προέβη ἐν τῇ Βουλῇ εἰς σχετικὰς δηλώσεις, ἀναμένεται δ' ἐν Ἀθήναις ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Γῶφνελ, ὅπως παράσχῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας.

Ἐξ Αἰθῶνος ἐλήφθη τηλεγράφημα τῶν κατοίκων, δι' οὗ καταγγέλλουσιν ὑπερβασίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων σχετικῶς πρὸς τὰ ὄρια τῆς ἐκεῖ ἐπαρχοῦσης ἀλυκῆς.

Τηλεγράφημα τοῦ νεοστ ἐκλεγέντος ἀγίου Φιλαδελφείας κ. Λουκᾶ ἀγγέλλει, ὅτι ἀδυνατεῖ ν' ἀποδεχθῇ τὴν γενομένην ἐκλογήν, παρακαλεῖ δ' ὅπως ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀκυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς ταύτης. Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως συστηθῇ τῷ Μητροπολίτῃ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Δευτέρας τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον συνεζήτησε τὸ ζήτημα τῶν καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου, ἐπεκύρωσε τὰς συμπληρωματικὰς ἐκλογὰς τῆς κοινότητος Σταυροδρομίου καὶ συνεζήτησεν ἐπίσης τὴν παραίτησιν τῆς ἐφορείας τῶν Ἐκπαιδευτηρίων Γαλατᾶ.

Θρασύτατος ἐξισλαμισμὸς ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην Ἐν Γαλατᾶ Κουρδὸς Μεχμέτ, παραπλανήσας δεκατετραετὴ ὁμογενῆ παιδα, ὑπάλληλον εἰς τι παντοπωλεῖον, προέβη εἰς περιτομὴν αὐτοῦ. Τὸ γεγονός μὲγάλως συνετάραξε τὴν ὁμογενῆ κοινωνίαν τῆς πρωτεύουσας, ἥτις ἐναγωνίως ἀναμένει τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν, εἰς ἃς προέβησαν ἡ Πατριαρχεῖα. Ὁ μικρὸς ἐξωμότης νοσηλεύεται εἰς τὸ δημοτικὸν νοσοκομεῖον.

Τὴν Τρίτην συνήλθεν ἡ Ἱ. Σύνοδος εἰς τακτικὴν συνεδρίαν, καθ' ἣν μεταξὺ ἄλλων ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσε τὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ρώσου ἐπισκόπου Βικαρίου, ὅστις καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ὁ αὐτοκρατορικὸς ἐπίτροπος εἶναι τῆς γνώμης, ὅπως συγκληθῇ ἐν Ρωσίᾳ Τοπικὴ Σύνοδος πρὸς διευθέτησιν τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, καὶ ὅτι πόθος τοῦ λαοῦ τῆς Ρωσίας εἶναι νὰ προεδρεύσῃ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῆς Συνόδου ταύτης.

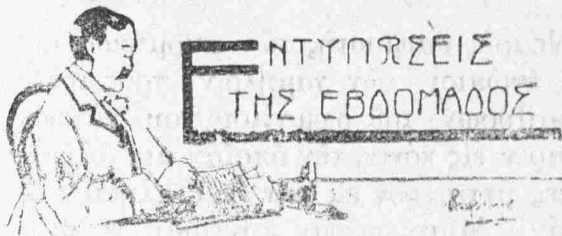
Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνωσθῆ ὑπουργικὸς τεσκερὲς εἰς ἀπάντησιν τῶν πατριαρχικῶν ταχυρίων, δι' ὧν ἐζητεῖτο ἡ μὴ ἐπέμβασις τῶν κατὰ τόπους ἱεροδικαστηρίων εἰς ζητήματα διατροφῆς συζύγου καὶ τέκνων· δηλοῖ ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ Πατριαρχεῖον βασίζει τὴν θεωρίαν του, δὲν εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ὅτι ἡ ἐκδικασίς ὑποθέσεων περὶ διατροφῆς τῶν τέκνων ἀνήκει εἰς τὰ ἱεροδικαστήρια.

Ἐπεδόθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν ταχυρίον κοινὸν τῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, διὰ τοῦ ὁποίου καταγγέλλονται ὅλα αἱ βιαιοπραγίαι καὶ ἀτιμώσεις, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις χριστιανοί.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου μετέβησαν εἰς Χάλκην, ὅπως προστώσιν τῶν ἐξετάσεων τῆς αὐτόθι Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑΣ

Τὴν Ἐντύπωσιν τοῦ προλαβόντος φύλλου κατέληγον με τὰς ἑξῆς λέξεις: «Καὶ δὲν εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, τὸ ὁμολογῶ, ἡ ὁποία με συγκινεῖ. Εἶναι ἡ σκοπιμότης τῆς Χάριτος καὶ τὸ μέγεθος τῆς Πρακτικῆς ὠφελείας, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ ἐκχυθῇ διὰ τῶν δύο τούτων εὐγενῶν ἔργων εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἣτις ἔχει τὴν ἀνάγκην τῆς. Καὶ χωρὶς κἂν νὰ δύναμαι νὰ προσφέρω τι, ἔστω καὶ θαυμασμοῦ λέξιν, κλίνω ἀσυναίσθητως τὰ γόνατα».

Ὅταν ἐχάραττον τὰς γραμμὰς ταύτας, ὡς ἐπίλογον τῆς προηγηθείσης Ἐντύπωσως, ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι αὐταὶ θὰ μοι ἐχρησίμευον ὡς πρόλογος διὰ τὴν παροῦσαν. Καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον τὴν Πρακτικὴν ὠφέλειαν καὶ τὴν σκοπιμότητα τῆς Χάριτος τὴν φορὰν ταύτην δὲν εὔρον μακρὰν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, ἀλλὰ πολὺ πλησίον μας, ἐπὶ γραφικῆς τῆς Προποντίδος ἀκτῆς.

Χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ συλλόγου ὁ «Ἀρχιγένης», διωργανώθη τὴν Κυριακὴν μίᾳ ἐκδρομῇ μέχρως Ἐπιβατῶν. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπρόκειτο νὰ παραστῶμεν εἰς τὴν ἐνιαύσιον τελετὴν τῶν Ἀρχιγενεῶν Παρθεναγωγείων καὶ νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς μίαν κομῆπολιν, ἡ ὁποία, καίτοι ὀλίγον ἀπέχει τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶναι ὁμως εἰς ἡμᾶς ἀρεκτὰ ἀγνωστος.

Ἄς μὴ φοβηθῇ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι θὰ τὸν ζαλίσω με περιγραφὰς ταξιδίων καὶ με κουραστικὰς ἐκθέσεις σχολικῶν ἑορτῶν. Αἱ στήλαι τῶν ἡμερησίων κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας στένουσιν ὑπὸ τὸ βάρος ἀμφοτέρων, ὥστε νὰ θεωρῶ περιττὸν νὰ ἐπεκταθῶ ἐπ' αὐτῶν. Δὲν θὰ ὁμιλήσω λοιπὸν οὔτε διὰ τὸ φαιδρότατον θαλασσίον ταξιδιὸν μας οὔτε διὰ τὴν ὠραίαν λειτουργίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐψαλλον αἱ Ἀρχιγενίδες, καὶ δὲν θὰ ἐνδιατρίψω εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς σεμνῆς τελετῆς, ἡ ὁποία μᾶς ἀπέκάλυψε τὴν τελουμένην ἐκεῖ ἀθόρυβον δρᾶσιν.

Ὅλα αὐτὰ, ἂν ἀνεγράφοντο ἐδῶ, θὰ ἐπλήρουν πολὺ περισσοτέρας στήλας ἐκείνων, τὰς ὁποίας αἱ Ἐντύπωσεις συνήθως καταλαμβάνουσι. Θέλω μόνον νὰ τονίσω κάτι τι, τὸ ὁποῖον, νομίζω, ὅτι ἀξίζει νὰ λεχθῇ καὶ νὰ κηρυχθῇ με τὸν ἰσχυρότερον τόνον, θέλω νὰ τονίσω τὴν σκοπιμότητα τοῦ παρθεναγωγείου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ φιλογένεια τοῦ ἱατροῦ Σαράντη Ἀρχιγένους πρὸ τεσσαράκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ἱδρυσεν εἰς τὰ ἀλίβερεκτα ἐκεῖνα τῆς Θράκης κράσπεδα.

Ἐν παρθεναγωγείον, προωρισμένον νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν μητέρας καλὰς καὶ φερεπόνους διδασκαλίσσας, ἔχει πάντοτε νὰ ἐπιτελέσῃ κάποιον εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν σκοπὸν. Τὰ Ἀρχιγένεια, ὡς ἐκ τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἱδρύνται καὶ ὡς ἐκ τῆς προθέσεως τοῦ πρώτου αὐτῶν θεμελιωτοῦ, πρόκειται νὰ θεραπεύσῃ μίαν ἐθνικὴν ἀνάγκην καὶ νὰ πληρώσῃ μίαν σοβαρὰν ἔλλειψιν. Ἡ παιδείσις τῆς θηλείας νεότητος ὑστερεῖ παρ' ἡμῖν φρικωδῶς· καίτοι δὲν παύομεν ν' ἀναμασσῶμεν, ὅτι αἱ μητέρες διαμορφοῦσι τὰ ἔθνη καὶ διαπλάττουσι τοὺς

ἀνδρικοὺς χαρακτῆρας, ἐν τούτοις πάντοτε φαινόμεθα ἀσυνεπεῖς πρὸς τὰς δοξασίας μας ταύτας καὶ παρημελήσαμεν ἐνόχως τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κορασίων μας.

Ἴσως ὁ ἀναγνώστης διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν κρίσιν μου ταύτην, ἴσως μάλιστα κατὰ νοῦν ἀρχίσῃ ν' ἀπαριθμῇ τὰ παρθεναγωγεία, τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ πρωτεύουσα καὶ αἱ μεγαλόπολεις τοῦ Κράτους. Ἀλλοίμονον! δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν. Εἰς τὴν Θράκην, εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ὑπάρχουσι κοινότητες, τῶν ὁποίων τὸ κοράσια δὲν ἐγνώρισαν τὴν γλυκεῖαν τοῦ νηπιαγωγείου θαλασσὴν καὶ οὔτε κἂν ἔμαθον νὰ ψελλίζωσι τὴν πρώτην προσευχὴν τῶν. Εἰς πολλὰ χωρία μας ἐν ἀρρεναγωγείον, ἔξαρθρωματικῶς λειτουργοῦν ὑπὸ νωθρὸν τινα καὶ νησταλέον γραμματοδιδάσκαλον, εἶναι τὸ μόνον πνευματικὸν φυτώριον· εἰς ἄλλα καὶ αὐτὸ ἔτι ἔλλειπει. Περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι, ἀφοῦ διὰ τὰ ἀρρενά μας τέκνα, διὰ τὰ ὁποῖα φαινόμεθα ὅτι καταβάλλομεν περισσοτέρας φροντίδας, ἡ κατάστασις ἔχει οὕτω, διὰ τὰ κοράσια τὸ πρᾶγμα εἶναι κατώτερον πάσης περιγραφῆς.

Τὸ πόσον εἶναι ἔνοχος ἡ ἀκηδία μας αὕτη δὲν θὰ θελήσω νὰ χαρακτηρίσω ἐδῶ, φοβούμενος μήπως καὶ ἡ βαρύτερα λέξις φανῇ, καὶ θὰ εἶναι ἐξάπαντος, ἐλαφροτέρα τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον διαπράττομεν, οὔτε θὰ στηρίξω τὴν ἀνάγκη τῆς ἰδρύσεως νηπιαγωγείων καὶ νηπιοπαρθεναγωγείων ὑπὸ διδασκαλίσσας καὶ εἰς τὰς πλέον μικρὰς κοινότητας, ἐπὶ ρητῶν τῶν ἀρχαίων. Ἄς μάθωμεν ν' ἀντιδῶμεν τὰ ἐπιχειρήματα ἐκ τοῦ περιβάλλοντος. Ἄς οἴωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ τί γίνεται γύρω μας, ἄς παρακολουθήσωμεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ζύμωσιν τῶν ἔθνων, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖται πάντοτε, ἰδιαιτάτα δὲ τώρα, ἄς σταθμίσωμεν ἐπακριβῶς τὴν κατάστασιν καὶ κατόπιν ἄς εἴπωμεν ἂν ὑπάρχῃ ἀνάγκη τοιούτων σχολῶν ἢ ὄχι.

Ἄς μὴ χανώμεθα ζητοῦντες ἀδάμαντας, ἐνῶ στεροῦμεθα αὐτοῦ τοῦ ἄρτου. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν, ταξιδεύων εἰς Ἀνατολήν, νὰ γνωρίσῃ ὑπὲρ τὸς τριάκοντα ὁμογενεῖς κοινότητας αὐτῆς. Εἰς ποῖαν κατάστασιν αὐταὶ πνευματικῶς εὐρίσκονται μὴ ζητήσετε νὰ σᾶς περιγράψῃ. Θὰ αἰσθανθῇ τὴν μεγαλειτέραν θλίψιν ἂν προβῇ εἰς τοιοῦτο βαρὺ καὶ λυπηρὸν ἔργον.

Ἐπὶ τὴν κοινότητα, καὶ πλησίον ἔτι τῆς ποικιλομορφίας, αἱ ὁποῖαι, καίτοι εἶναι ἀμιγεῖς ἑλληνικαὶ κοινότητες, ἐν τούτοις, ἔξαιρέσει τοῦ αἰσθηματος, τὸ ὁποῖον ἐκ παραδόσεων διαφυλάττουσι, τίποτε ἄλλο δὲν τὸς συνδέει πρὸς τὸ ἔθνος. Εἶναι ἑλληνικαὶ κοινότητες καὶ ὁμιλοῦσι ξένα ἰδιώματα, εἶναι χριστιανικαὶ κοινότητες καὶ δὲν ἐννοοῦσιν οὐδὲ τὴν μικροτέραν προσευχὴν τὴν θρησκείαν περιορίζουσιν εἰς δύο ἢ τρεῖς τύπους καὶ ἡ μεγαλειτέρα σοφία συγκεντροῦται εἰς τὸ κρανίον δεισιδαίμονος τινος ἱερέως καὶ ἀξέστου τινὸς διδασκάλου.

Καὶ ὁμως αἱ κοινότητες αὐταὶ ἤξιζον, νομίζω, περισσοτέρας στοργῆς καὶ ἰδιαιτέρας μερίμνης, ἤξιζον νὰ ἴδωσιν αὐταὶ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ὁ αἰὼν μας καυχᾶται ὅτι ἐσκόρπισεν, ἔπρεπε καὶ αὐταὶ νὰ βροῦσιν τὸ χεῖλη εἰς τὰ γλυκὰ τῆς ἐθνικῆς ἀγωγῆς νάματα.

Ἄς μὴ ζητῶμεν εὐθύνas, ἄς μὴ ἐξετάσωμεν τὸ τίς πταίει. Ὅταν ἀρχίσωμεν νὰ κάμνωμεν τοῦτο, θὰ κατατρίψωμεν τὸν χρόνον μας,

χρόνον πολὺτιμον, ἐπιβαρύνοντες τὴν ράχιν τῶν ἄλλων με εὐθύνas, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ ἰδικαί μας. Ἄς ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι ὅλοι μας εἴμεθα ἔνοχοι, ἄς θελήσωμεν νὰ κερδίσωμεν μερικὸς ὁμογενεῖς πληθυσμούς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων καὶ τὰς ἐθνικὰς αὐτῶν παραδόσεις.

Ἄς ἀνοιχθῶσι, πρὸς Θεοῦ, μερικὰ βαλάντια ἐρημητικῶς κεκλεισμένα, ἄς ἀρχίσωσι τὴν δρᾶσιν μερικοὶ γεραροὶ καὶ πρεσβυγενεῖς σύλλογοι. Ἐλάχιστα χρήματα διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν μικρῶν ἐκείνων κοινοτήτων χρειάζονται, πολὺ ὀλιγότερον χρῆμα ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θ' ἀπαιτήσῃ ἡ ἐκδοσις σχολίων ἀρχαίου τινὸς συγγραφέως. Τὸ νὰ γίνουσι οἱ σοφοὶ σοφώτεροι εἶναι ἴσως ἔργον καλόν, ἀλλὰ τὸ νὰ σωθῶσι μερικαὶ ψυχαὶ ἐκ τοῦ τάφου, ὅστις τὰς ἀναμένει, εἶναι ἔργον ἐπιβαλλόμενον.

Σταματῶ, διότι τρέφω τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐνοήθη, σταματῶ, διότι φρονῶ ὅτι ὅλοι κατανοοῦμεν τὸ ἐπιβλητικὸν τῆς ἀνάγκης καὶ τὸ μέγεθος τῆς μελλούσης συμφορᾶς ἐν τούτοις· δὲν κρατοῦμαι νὰ ἐπικαλεσθῶ μίαν ἐπιφορὰν τὴν ἀρωγὴν ὅλων ὑπὲρ τῶν ἀποκλήρων κοινοτήτων καὶ ὑπὲρ τῶν παρθεναγωγείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα προῶρισται νὰ στείλουν εἰς αὐτὰς θερμοσυροὺς διδασκαλίσσας. Οἱ πλούσιοί μας καὶ ἰσχυροὶ ἄς στρέψωσι τὸ βλέμμα εἰς τὴν Ρούμελην καὶ τὴν Ἀνατολήν, ἄς ἴδουν τὴν ἐργασίαν, τὸν σκοπὸν καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν Ἀρχιγενεῶν καὶ τῶν ὁμοίων τῶν καὶ θὰ εὔρουν πολὺ εὐχερῶς μέρη, τὰ ὁποῖα διφυῶν ἀπὸ εὐεργεσίαν, ἀντὶ τῆς ὁποίας θὰ χαρίσων τοὺς γενναιοτέρους καὶ εὐχυσμότερους καρπούς.

Θ. Κ. Μ.

ΠΡΩΩΡΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Δάφνες καὶ κυπαρίσσια παραστέκοντε
Στὸν τάφον, ποῦ ἐκεῖν' εἶναι θαμμένη
Καὶ πένθιμο ἀγορρίπτει τὸ τρεμάμενον
Τὸ φῶς κάποια καντήλ' ἀραχνασμένη.

Θυμοῦμαι τὴν ἡμέρα ἐκεῖν' τὴν πένθιμη
Στὸ μαῦρο ποῦ τὴν σήκωσαν κρεββάτι.
Στὰ χεῖλια τῆς ἀνθοῦσ' ἕνα χαμόγελο,
Π' ἀνέδιδε τὸ θαλερὸ τῆς μάτι.

Βαρειοθλιμμένος κύπτοντας τὴν φίλησα
Ἐλάνω στὸ χλωμὸ τὸ μέτωπό τῆς,
Ποῦ στὸλιζαν τριαντάφυλλα μαγιατικά,
Χυμένα γύρω στὸν λευκὸ λαιμὸ τῆς.

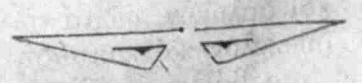

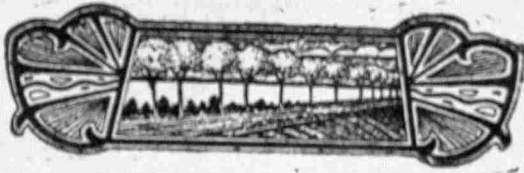
Κ' ἠθέλησα νὰ πνίξω κάποιον δάκρυ μου,
Π' ἀνέβαινε στὰ μάτια μ' ἀπ' τὰ στήθη,
Μ' ἀνέβρυσεν ἐκεῖνο καὶ ἀκράτητο
Ἐπάνω εἰς τὰ μάγουλά μου ἐχύθη...

Τὴν θάψανε στὸ μαῦρο κοιμητήριον,
Ποῦ μέσα κλεί' ἄμυρ' ὄνειρα σβυσμένα
Καὶ τώρα μόνον δάφνες παραστέκοντε
Καὶ κυπαρίσσια γύρω τῆς θλιμμένα...

ΤΑΣΟΣ ΒΙΔΟΥΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ

(συνέχεια από σελ. 533)

*Αρμονία, τάξις, εργασία.

Είναι συνάμα εξόχως παραδειγματική ή ειρήνη και ή όμόνοια, ή όποια βασιλεύει μεταξύ των εκατομμυρίων των πολυπληθών και περιέργων τούτων κοινωνιών. Ουδέποτε — κατά τον Huber — δυσαρεστούνται μεταξύ των, ούτε έρρίζουσιν, όπως συνήθως συμβαίνει εις τὰ παντοειδή ζώα, μεγάλα ή μικρά.

Ποῦ άρά γε νά αποδώσωμεν τήν αξιοζήλευτον ταύτην άρμονικήν μεταξύ των συμβίωσιν; Άπλούστατα, εις τήν άγάπην, τήν προσήλωσιν και τήν άφοσίωσιν πρὸς τήν εργασία, ή όποια δέν τοῖς επιτρέπει, δέν τοῖς δίδει τὸν παραμικρὸν καιρὸν διὰ τὰς μεταξύ των έριδας.

Καθεὶς ἐκ τῶν ἐν τῇ μυρμηκίᾳ ἔχει τὸ ὄρισμένον καθήκόν του, εις τὸ όποῖον και μόνον αποκλειστικῶς και μηχανικῶτα άσχολείται.

Μεταξὺ αὐτῶν είναι οἱ βασίλισσαι, μεγαλύτεραι τῶν άλλων και πτερωταί. Αὐταί γεννῶσιν ὡς και διαιωνίζουσι τοιουτοτρόπως τὸ εἶδός των.

Αἱ βασίλισσαι διακρίνονται ἀπὸ τοὺς άλλους μύρμηκας, πρὸ πάντων διότι είναι μεγαλύτεραι και πτερωταί, παίζουν δὲ πολὺ χαριτωμένα μεταξύ των, όταν πρὸς τοῦτο ἐξέρχονται εις τὰς ἐκτὸς τῶν φωλεῶν πλατείας, περὶ τῶν όποίων ἐγράψαμεν.

Αἱ βασίλισσαι είναι, οὕτως εἰπεῖν, αἱ μητέρες τῶν άλλων μυρμηκῶν, οἱ όποιοι διὰ τοῦτο τὰς σέβονται, τὰς συνοδεύουσι καθ' ὁμίλους και με τιμητικά ἐπιτελεῖα, όταν ἀπομακρύνονται ἐκ τῶν φωλεῶν, τὰς προστατεύουσι δὲ και ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Παρατηρήθη, ὅτι είναι ὄρισμένη ή ὥρα, κατὰ τήν όποίαν πρέπει νά μείνη μακρὰν τῆς φωλεᾶς ή βασίλισσα, μετὰ δὲ τήν παρέλευσιν αὐτῆς οδηγεῖται εις τήν μυρμηκίαν και διὰ τῆς βίας ἀκόμη.

Μεταξὺ τῶν μυρμηκῶν ὑπάρχουσι και κηφήνες, ὅπως και εις τὰς μελισσάς. Καὶ αὐτοί, ὅπως ἐκεῖνοι, ἀμέριμοι και χωρίς εις οὐδὲν νά άσχολῶνται, διέρχονται ὅλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἔαρος μέχρι τοῦ φθινοπώρου διάστημα, τρεφόμενοι ἐκ τῶν κόπων και τῆς εργασίας τῶν άλλων. Μόλις ὅμως ὁ καιρὸς άρχίσῃ νά μεταβάλληται ἐπὶ τὸ ψυχρότερον, οἱ κηφήνες ἀφίνονται νά ἀποθάνωσι τὸν ἔνεκα τῆς άκνηρίας των θάνατον ἐξ άσιτίας, ἐνῶ αἱ μελισσαι, ὡς γνωστόν, σκληρότατα φρονεῦσι τοὺς ἐν τῇ κυψέλῃ ὁμοφύλους των κηφήνας.

Οἱ νεαρότεροι ἀπὸ τοὺς μύρμηκας καταγίνονται μόνον εις τήν περιποίησιν τῶν ἐκ τῶν ὠν ἐκλεπιζομένων νυμφῶν. Εἰς οὐδὲν άλλο άσχολοῦνται, διότι τὸ ἀκατάρτιστον ἀκόμη τρυφερὸν και μαλακὸν σῶμά των δέν επιτρέπει άλλην δύσκολον και κοπιώδη εργασία. Ὁ Huber παραβάλλει αὐτοὺς πρὸς τὰ γνωστικά

ἐκεῖνα παιδάκια τῶν χωρικῶν, τὰ όποια άγρουπνοῦν πρὸ τῆς κοιτίδος τῶν μικρῶν και ἀδυνάτων ἀδελφῶν των, ἐφ' ὅσον ή μήτηρ των άπουσιάζει εις τήν άγοράν ή μεταβαίνει διὰ νά ἐργασθῇ εις τὸν γειτονικὸν άγρόν.

Αἱ ἐργάτιδες είναι οἱ άρχιτέκτονες, οἱ οἰκοδόμοι, οἱ προμηθευταί, οἱ φροντισταί διὰ κάθε χρειῶδες και οἱ φύλακες παντὸς ἐν τῇ μυρμηκίᾳ. Μερικαὶ ἐξ αὐτῶν άγρύπτως φρουροῦσι εις τοὺς διαδρόμους αὐτῆς, ἐπίτηδες κατεσκευασμένους στενοὺς και επιτρέποντας τήν διάβασιν μόνον εις ἓνα μύρμηκα.

Εἰς μερικὰς μυρμηκίαις ἀπαντᾷ εἶδος μυρμηκῶν ὁμοίων πρὸς τὰς ἐργάτιδας. Τούτους οδηγοῦσιν ἀπὸ ξένας φωλεᾶς και τοὺς φυλάττουσι αὐστηρῶς ἀπομεμονωμένους εις στενά, στενώτατα και ἀπρόσιτα διαμερίσματα. Ἀπεδείχθη, ὅτι ἀπὸ τοῖς μύρμηκας τούτους ἐξάγεται γλυκεῖα οὐσία, μὴ διαφέρουσα πολὺ ἀπὸ τὸ κοινὸν μέλι, τήν όποίαν διανέμονται, οἱ ἐν τῇ μυρμηκίᾳ, ὁσάκις θελήσωσιν. Είναι, οὕτως εἰπεῖν, αἱ ζωνταναὶ ἀποθήκαι μέλιτος και γλυκυσιμάτων, αὐστηρότατα φρουρούμενα ἀπὸ παντός, ὅστις θὰ ἐδοκίμαζε νά τὰς παραβιάσῃ.

Πλησίον τῶν ἐργατιδῶν παραστέκονται άλλοι περιεργοὶ μύρμηκες, με μαύρην, χονδρὰν και δασύτριχον κεφαλήν. Τοὺς ὀνομάζουσι πολεμιστάς, ἀν και δέν ἀπεδείχθη ὅτι ἐπιδίδονται εις πολέμους. Τὸ βέβαιον είναι, ὅτι περίξ τῶν ἐργατιδῶν ἀποτελοῦν ἰσχυρότατον προμαχῶνα, ὑπερασπίζοντες τὴν πάντοτε άτησχολημένην ἐργάτιδα. Καὶ πράγματι, με τήν σκληροτάτην κατασκευὴν τοῦ σώματός των σχηματίζουσι ἀπόρητον τεῖχος κατὰ τῶν συχνὰ ἐπερχομένων άλλων περιόικων ἐπικινδύνων και ἐντομοφθόρων ζωαρίων.

*Εφευρέται, μηχανικοί, τεχνῖται.

Ἀναρίθμητα είναι τὰ παραδείγματα, διὰ τῶν όποίων ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ μύρμηκες είναι ἐξόχως νοήμονες και εφευρετικοὶ πρὸς διευκόλυνσιν και ἀπλοποίησιν τῆς διεξαγωγῆς τῆς εργασίας των, τῆς πρὸς άλλήλους ἀλληλεγγύης και ἀλληλοβοηθείας και τῆς ὑπερηδύσεως παντὸς κωλύματος ή ἐμποδίου.

« Μίαν ἡμέραν — διηγείται ὁ φυσιοδίφης Lund — κατάπληκτος ἐστάθη ἐνώπιον θαλαροῦ και πυκνοφύλλου δένδρου, τοῦ όποίου τὰ καταπράσινα φύλλα παραδόξως ἐπιπτον βροχηδόν, παρ' ὅλην τήν ἐν πλήρει θέρει ἐπικρατοῦσαν νηνεμίαν. Ὑψωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς και παρατήρησα, ὅτι ἐπὶ ἐκάστου μίσχου εἰργάζετο μύρμηξ πρὸς ἀποκοπὴν τῶν πιπτόντων φύλλων. Πρὸς τήν ρίζαν τοῦ δένδρου άλλοι μύρμηκες με παραδειγματικήν τέχνην και ταχύτητα τὰ ἀπέκοπτον εις διάφορα τεμάχια και άλλοι, παραλαμβάνοντες αὐτὰ ταχέως και ἀσφαλῶς, τὰ μετέφερον εις τήν μυρμηκίαν. Είναι περιττὸν νά σᾶς εἶπω ὅτι, όταν μετῖ τινος ὥρας, πρὸς τὸ ἔσπερας, ἐπέρασα ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος, ἐξεπλάγην ἅμα εἶδον, ὅτι ἀπὸ τὸ πυκνοφύλλον ἐκεῖνο δένδρον δέν εἶχε μείνη τίποτε άλλο ἀπὸ τοὺς γυμνοὺς πλέον κλάδους του».

Ἴδου και άλλο παράδειγμα, τὸ όποῖον τρανώτατα ἀποδεικνύει, ὅχι μόνον τήν ἔκτακτον δραστηριότητα, ἀλλά και τήν μοναδικήν εφευρετικότητα τοῦ μύρμηκος:

SAUVEDENT

Νεαρὸς θαυμαστής τῶν μυρμηκῶν συνείθιζεν ἐνώπιον τῶν χαμηλῶν πρὸς τὸν κήπον παραθύρων τοῦ δωματίου του νά σκορπίζη ζάχαριν εις κόνιν, τήν όποίαν μετ' ὀλίγον μύρμηκες μετέφερον εις τήν ἐκεῖ πλησίον μυρμηκίαν. Μίαν ἡμέραν ἐσκέφθη νά θέσῃ τήν ζάχαριν εις μικρὸν ὑάλινον δοχεῖον, τὸ όποῖον, ἀφοῦ ἐκλείσει με φελόν, ἐκρέμασε με χονδρὸν νῆμα ἐξωθεν τοῦ παραθύρου του. Ὅταν οἱ μύρμηκες παρετήρησαν, ὅτι ή άγαπημένη ζάχαρις των ἦτο περιφραγμένη εις τὸ ὑάλινον δοχεῖον, ἐσκέφθησαν πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νά τήν παραλάβουσι ἐκεῖθεν και διὰ τοῦτο ἤρχισαν νά θέτωσιν εις ἐνέργειαν τήν παραδειγματικήν εφευρετικότητά των. Ἀνεροικήθησαν διὰ τοῦ τοίχου, τοῦ παραθύρου και τοῦ νήματος και ἐφθασαν μέχρι τοῦ στομίου τοῦ δοχείου. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ φελὸς εἶχε φαγωθῆ ἐν μέρει ὑπὸ ἐργατιδῶν, ἐκ τῶν όποίων άλλοι εἰσηλθόν εις τὸ δοχεῖον και ἐφθασαν μέχρι τῆς ζαχάρεως.

Μόλις συνετελέσθη τοῦτο, διωργανώθη ἀπὸ τῆς μυρμηκίαις μέχρι τοῦ δοχείου σειρά ἀτελεύτητος πηγαίνουσαν μύρμηκῶν, οἱ όποιοι εις διάστημα μιᾶς ἡμέρας κατώρθωσαν νά μεταφέρουσι ὅλην τήν ἐν τῷ δοχείῳ ζάχαριν.

Οἱ μύρμηκες δέν ἐφάνησαν ἔκτοτε, διότι ὁ νεαρὸς θαυμαστής των ἔπαυσε νά σκορπίζη πλέον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ζάχαριν.

Ὁ φυσιοδίφης Leuckart ἀναφέρει, ὅτι κάτωθεν δένδρου, ἐπὶ τοῦ όποίου εἶχον ἀναβῆ πολλοὶ μύρμηκες, ἐξήπλωσε σινδόνην ἠλειμμένην με κολλητικὴν οὐσίαν, διὰ νά βεβαιωθῆ ἂν ή εφευρετικότης των θὰ ἦτο δυνατόν νά τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Ἀρκετοὶ ἐκ τῶν μυρμηκῶν πράγματι ἐκόλλησαν ἐπὶ τῆς σινδόνης, ἀλλά και οὐκ ὀλίγοι κατώρθωσαν νά διαφύγουσι.

Μετ' ὀλίγον ἐθεάθησαν ἀπειροπληθῆ σμήνη διαφόρων μυρμηκῶν νά διευθύνωνται πρὸς τήν σινδόνην, καθὲν δὲ ἐκ τῶν νοημόνων τούτων ζωαρίων ἐκράτει μικρὰν εις τὸ στόμα του ποσότητα χόματος.

Δι' αὐτοῦ ἐσχηματίσθη ἀρκετὰ ἐπὶ τῆς σινδόνης πλατὺς δρόμος, ἐπάνω ἀπὸ τὸν όποῖον ἐπέρασαν και διεσώθησαν οἱ ἐπὶ τοῦ δένδρου μύρμηκες. Ἄλλῃ και οἱ πρῶτοι, οἱ κολλήσαντες ἐπὶ τῆς σινδόνης, μετὰ τινά ὥραν εἶχον ἐπίσης διασωθῆ ὑπὸ τῶν προσδραμόντων συντρόφων των.

Ἄλλά, ποῦ εὐρέθησαν οὗτοι; Προήρχοντο ἀπὸ τὰς περίξ μυρμηκίαις και εἶχον πρὸς τοῦτο εἰδοποιηθῆ ὑπὸ τῶν πρῶτων, τῶν διαφυγόντων ἐκ τοῦ δένδρου.

— Ἐγνωρίσατε, ἀναφωνεῖ ὁ Leuckart, εὐφρεστεράν εφευρετικότητα και θαυμασιωτέραν ἀλληλεγγύην;

ΑΝΑΣΤ. Φ. ΒΕΝΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές :

- Πῶς συνεννοοῦνται.
- Φιλοξενία και μέτρα ὑγειονομικά εις τὰς μυρμηκίαις.

Ἦτο ἐκ τῶν συγγενῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξίς ἐξ ἀκοῆς μᾶς εἶνε γνωστή. Οὐδέποτε τὸν εἶδον. Ἦκουσα μόνον, ὅτι ἐγύρισε πολλὰ μέρη, εἶδε πολλοὺς τόπους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περιοδεία του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν ἔφευρεν εἰς κράτη πεπολιτισμένα, ὅπου διέμεινε πλεόν τῶν ὀκτῶ ἐτῶν, εἶχον σχηματίσει τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ ἐξ ἀκοῆς αὐτὸς ἐξάδελφος ἔχει ζυμωθῆ καλὰ μὲ τὸν βίον τῶν πεπολιτισμένων ἀνθρώπων καί, ὅταν προχθὲς ἤκουσα ὅτι θὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ, ἐχάρην διότι θὰ εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω μὲ ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις θὰ μοὶ ἔλεγε κάτι ἀνώτερον ἀφ' ὅ,τι ἐγνώριζον ἐγώ, ὅστις βεβαίως θὰ ἦτο καλύτερος κατὰ πολὺ ἀπὸ ἐμέ, ὁ ὁποῖος διάγω βίον περιορισμένου ἐπαρχιώτου.

Μετὰ τὴν ἀφίξιν του λοιπόν, ὡς δύο καλοὶ ἐξάδελφοι, ἐκαθήσαμεν σὲ κάποιον καφενεῖον μετὰ τὸν βραδυνὸν περίπατον νὰ τὰ ποῦμε. Εἶνε νυμφευμένος, ἔχων ἓν παιδάκι. Τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς υἰείας τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του καὶ μετὰ χαρᾶς ἤκουσα, ὅτι εἶνε καλά. Τὸν ἠρώτησα ἔπειτα πῶς τοῦ φαίνεται ἡ πόλις μας.

— Πολὺ μοῦ ἀρέσει, μοὶ ἀπῆντησεν. Ἔχει πολλὰς καὶ καλὰς γυναῖκας. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.

Ἐγὼ τὸν εἶδα μὲ στόμα ἀνοικτό!

— Διὰ τὰς γυναῖκάς της σοῦ ἀρέσει ἡ πόλις μας, ἀγαπητὲ ἐξάδελφε;

— Βέβαια, φίλτατε. Ἡ παρουσία τῆς γυναικὸς μὲ εὐχαριστεῖ πάντοτε, αἱ ὠραῖαι γραμμαὶ ἐνὸς καλοῦ σώματος μὲ τρελλαίνου.

— Ἀλλά, νομίζω, τοῦ εἶπα μὲ ἀπορίαν μεγάλην, ὅτι εἶσαι νυμφευμένος.

— Περίεργος ἐρώτησις! Θέλεις ἴσως νὰ εἴπης ὅτι, ἐπειδὴ εἶμαι νυμφευμένος, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζω μίαν ἄλλην γυναῖκα;

— Βεβαίως, διότι ἐὰν πρόκηται νὰ θαυμάζης ὅλας τὰς γυναῖκας, τότε διατί ἐνυμφεύθης;

— Πόσον φαίνεσαι ἐπαρχιώτης, ἀγαπητὲ μου ἐξάδελφε! Ἐγὼ ἔζησα πέντε ἔτη εἰς τὸ Παρίσι, δηλ. εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ κάθε γυναικείας τρέλλας καὶ καλλονῆς. Ἐκεῖ τὸ μάτι σου εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ τὰς τρελλὰς ἐκεῖνας γυναῖκας, τὰς γεμάτας μὲ χάριν καὶ γλύκα. Ὅταν ζῆ λοιπὸν κανεὶς ἐκεῖ, εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ θαυμάσῃ, νὰ μὴ ἐνθουσιασθῆ; Θέλω μίαν ἡμέραν νὰ καθήσω ὀλίγον μόνος μου εἰς κανὲν καφενεῖον. Ἐρχεται καὶ κάθεται ἕξαφρα ἄντικρον καμμιὰ νοστιμιῶν. Τί θὰ κάμω εἰς τοιαύτην περίστασιν; Θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω,

θὰ στρέψω τὴν ράχιν μου, ἢ θ' ἀρχίσω κόρτε; — Θὰ κάμῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπῆνται ἀπὸ τὴν γυναῖκά σου, ἐὰν εὐρίσκετο μόνη της εἰς τὸ καφενεῖον καὶ εἶχεν ἀπέναντί της κανένα ὠραῖον ἄνδρα.

Κάπως δὲν τοῦ καλοῦλθεν ἡ ἰδέα μου. Ἐβῆξε ξηρὰ καὶ βεβιασμένως ἐγέλασε.

— Πόσον ὀλίγον γνωρίζεις τὰ πράγματα αὐτά, φίλτατε, μοὶ εἶπεν. Ἡ γυναῖκα ἐκ φύσεως εἶνε ὑποδεεστέρα τοῦ ἀνδρὸς εἰς πᾶν πρᾶγμα, ὥστε καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ φύσει ὑπολείπεται. Αὐτὸ τὸ ἔχω διαβάσει καὶ τὸ ἔχουν εἶπει οἱ μεγαλύτεροι ἰατροί.

— Πιθανόν· ἐγὼ δὲν ἔζησα εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ γνωρίζω τόσον καλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Ὅσον ὅμως φθάνει ἡ λογικὴ μου, νομίζω ὅτι ἡ ἀπιστία ἐνὸς τῶν συζύγων καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας.

— Naί, ὅταν ἡ ἀπιστία προέρχεται ἀπὸ τὴν γυναῖκα.

— Ἔτσι ἔ; Καὶ ὅταν ὁ ἀνὴρ ἀπιστήσῃ, τότε ἡ σύζυγος πρέπει νὰ ὑποφέρῃ, νὰ ἐξακολουθῆ νὰ ἀγαπᾷ καὶ τιμᾷ τὸν σύζυγόν της, σκεπτομένη ὅτι ἡ φύσις τὴν κατέστησεν ὑποδεεστέρα του καὶ νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν ὑπομονητικῶς εἰς τὴν τύχην της; Ὅταν δὲ ὁ ἀνδρὸς ὀργισθῆ κτηνωδῶς ἔξω τῆς οἰκίας του, κορέσῃ ὅλας τὰς ποταπὰς ὀρέξεις, καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του, πρέπει τὸ ὑπομονητικὸν αὐτὸ ὄν νὰ ριφθῆ εἰς τὴν ἀγκάλην του, νὰ τὸν περιλούσῃ μὲ ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην, νὰ ζήσῃ παρὰ τὸ πλευρόν του ὡς εὐτυχῆς σύζυγος, νὰ τὸν ὀνομάσῃ σύντροφον τῆς ζωῆς της, γλυκὴν προστάτην τῆς οἰκογενείας, ἀγαπητὸν καὶ σεβαστὸν πατέρα τῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα μετ' ἐκείνου ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀφοσιώσει ἀπέκτησεν; Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὲ ἐξάδελφε. Βλέπω ὅτι τὸ Παρίσι ἀρκούντως σὲ ἐξεπολίτισεν. Ἐγὼ μένω μετ' εὐχαριστήσεως καὶ πάλιν ἐπαρχιώτης.

Τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησεν ὁ πεπολιτισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ποθητός μου συγγενής. Ἀνεχώρησε διὰ τὴν πόλιν, ὅπου εὐρίσκετο ἡ σύζυγός του καὶ τὸ τέκνον του. Ἐλυπήθην ἀπὸ καρδίας, ὅχι διότι ἔφευγεν, ἀλλὰ διότι μὲ τὴν ἀφίξιν του ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του θὰ ἀφικνεῖτο ἴσως ἡμέραν τινὰ ἢ δυστυχία εἰς δύο ὄντα ἀδύνατα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐκάλουν σύζυγον καὶ πατέρα.

ΝΙΚΟΣ Ν. ΟΥΛΗΣ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου

Ἡ ἱστορία τῆς Τουρκίας εἶναι ἐν πολλοῖς ἀγνωστος. Ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἀκριβῆ καὶ σαφῆ περίληψιν αὐτῆς, ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους τῆς δημοσιεύσεως βιογραφικῆς ἱστορίας ὅλων τῶν Σουλτάνων. Ἡ ἱστορικὴ αὕτη πραγματεία, ὀφειλόμενη εἰς τὸν συνεργάτην ἡμῶν κ. Δ. Μ. Μελισσόπουλον, εἰδικῶς ἐγκύψαντα εἰς τὰ ἱστορικά καὶ ἐπίτηδες διὰ τὸ «Ἄσ' Ὅλα» γραφεῖσα, θὰ εἶναι πλουσίως εἰκονογραφημένη διὰ τῶν αὐθεντικῶν εἰκόνων ὅλων τῶν Σουλτάνων.

Χησιμώτερον καὶ ἐπαιωγότερον ἀνάγνωσμα δὲν εἰμ' ἡμεῖς νὰ ὑπάρξῃ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ

Συμπληροῦντες ὅσα ἐγράψαμεν προχθὲς ἐν σελίδι 531 τοῦ «Ἄσ' Ὅλα», παραθέτομεν καὶ τὰ ἐξῆς ὀλίγα περὶ τοῦ ἐπίσης γνωστοῦ ἀγγλικοῦ παρασήμου τοῦ τάγματος τοῦ «Λουτροῦ», ἢ ἰδρυσις τοῦ ὁποίου συμπύπτει σχεδὸν μὲ τὴν τοῦ τῆς «Περικνημίδος»:

Τὸ παράσημον τοῦ «Λουτροῦ» ἰδρυσε Ριχάρδος ὁ Β', ὁ περὶ οὗ προείπομεν τελευταῖος τῆς δυναστείας τῶν Πλανταγενετῶν βασιλεῦς. Ἐκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὸν ἀκόλαστον βίον, εἰς ὃν ἐπίβουλοι ἐπίτροποι καὶ ἀνάξιοι εὐνοούμενοι συνείθισαν αὐτόν, Ριχάρδος ὁ Β', ἐνῶ ἡμέραν τινὰ διεσκέδαζεν ἐν τῷ λουτρῷ μετὰ τῶν δύο ἡγετῶν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς εὐνοίας του, Ροβέρτου de Vere, κόμητος τῆς Ὁξφόρδης, καὶ Μιχαῆλ de la Pole, κόμητος τοῦ Σύφφολκ, καὶ τῶν δύο αὐτῶν υἱῶν, ἐφαντάσθη νὰ ἰδρῦσῃ ἱπποτικὸν τάγμα, πρόσφορον τῇ περιστάσει, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ συμπεριλάβῃ μόνον τοὺς τέσσαρας τούτους φίλους του. Καὶ ἰδρυσε τὸ τάγμα τοῦ «Λουτροῦ».

Τὸ τάγμα τοῦτο ἠϋῆσεν ἀργότερον, τῷ 1399, ὁ ἐκθρονίσας καὶ δολοφονήσας αὐτόν μικρὸ ἐξάδελφός του Ἐρρίκος Δ', ὁ καὶ ἀρχηγέτης τῆς δυναστείας τοῦ Λαγκαστρικοῦ οἴκου (1399—1461), συμπεριλαβὼν ἐν τῷ τάγματι πάντας τοὺς ὀπωσδήποτε συμβαλόντας εἰς τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ριχάρδου, ἐν ὄλῳ 46 ἱππότες.

Μετὰ τρεισήμισον αἰῶνας, τῷ 1725, τῷ 1815 καὶ τῷ 1847, τὸ τάγμα ὑπέστη διαφορὰς μεταβολὰς καὶ τροποποιήσεις. Ὑπῆρχε δὲ καὶ συνήθεια, ὅπως, εἰς ἀνάμνησιν τῆς αἰτίας τῆς ἰδρύσεώς του, λούονται οἱ ἱππότες προτοῦ λάβωσι τὰ διάσημα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα συνεπήγοντο καὶ χρυσοῦς πτεριστήρας.

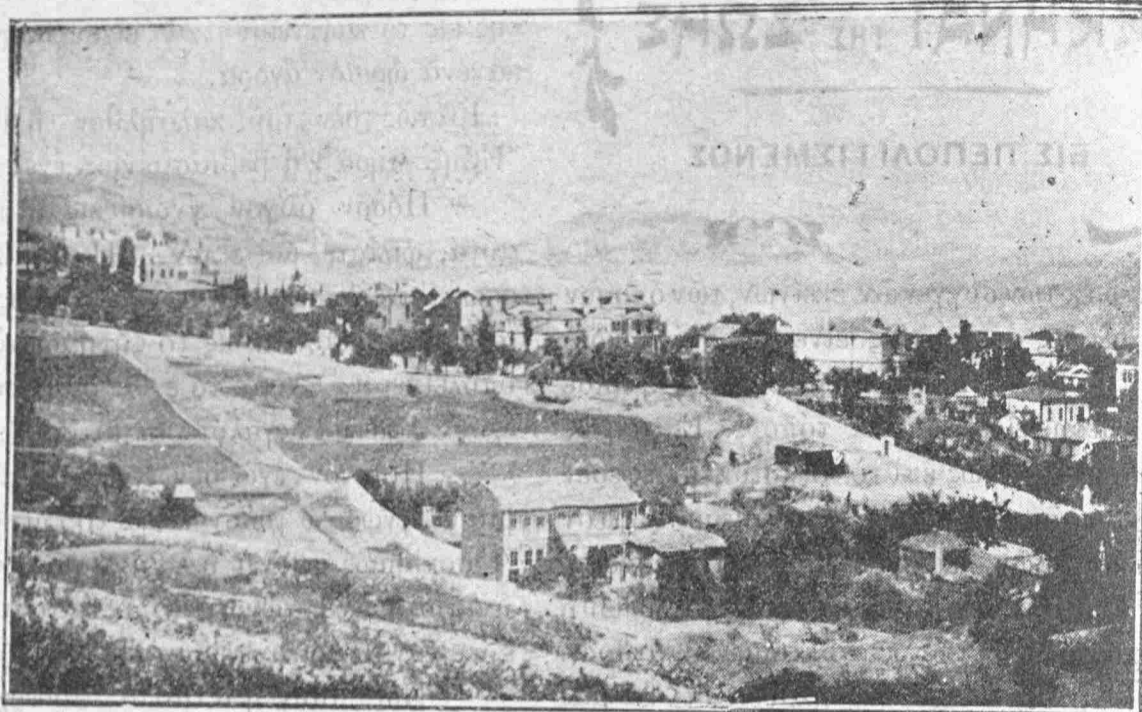
Ἀπὸ δὲ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἰσ' αἰῶνος, οἱ ἱππότες τοῦ «Λουτροῦ» συνήρχοντο εἰς σύσκεψιν ἐν τῷ περιλάμπρῳ παρεκκλησίῳ Ἐρρίκου τοῦ Ζ' (1485—1509), ἐν τῇ μονῇ τοῦ Οὐεστμίνστερ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυλάσσονται ἀκόμη αἱ ἔδραι αὐτῶν μετὰ τῶν ἐμβλημάτων ἐκάστου ἱππότη.

Τὸ παράσημον τοῦ «Λουτροῦ» ἔχει σχῆμα σταυροῦ ὀκταγωνίου, μὲ τέσσαρας λέοντας ἐπιτῶν συναρμογῶν, ἀνωθεν δὲ φέρει στέμμα χρυσοῦν καὶ ἐρυθροῦ χρώματος ταινίαν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταυροῦ καὶ ἐπὶ ἐρυθροῦ ἐπίσης κύκλου, φέρεται τὸ ρητόν: «Tria juncta in uno», ἢτοι «Τρία συνδεδεμένα εἰς ἓν», προφανῶς ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα.

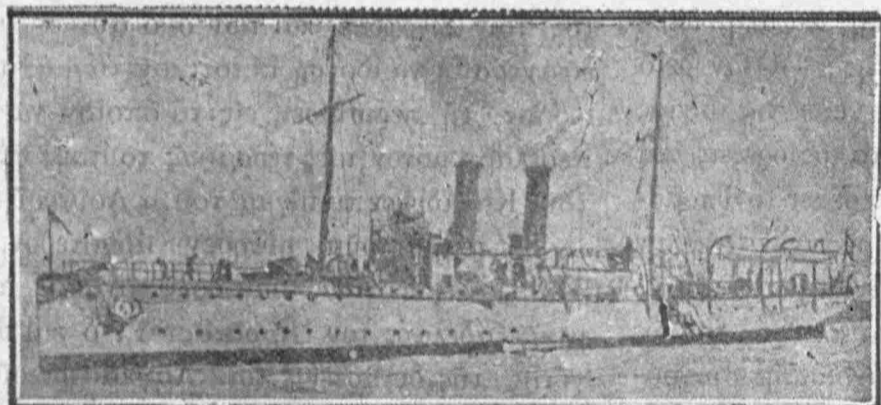
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Ὁ νέος Μητροπολίτης Ἰκονίου
κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ἡ Πρίγκηπος

Ἡ γερμανικὴ κανονιοφόρος «Πάνθηρ».

Εἰς τὸ Μαρόκον ἢ Γερμανία ἤρχισε λαμβάνουσα ἐνεργὸν μέρος. Λόγω τῆς ἐπισημοῦς θέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκονται οἱ ἐν Μαρόκῳ ἰσχυροὶ καὶ προστατευόμενοι τῆς, ἀπέστειλεν εἰς τὸν λιμένα Ἀγαδίρ, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν εἰς τὴν α' σελίδα, τὴν κανονιοφόρον «Πάνθηρα».

Τὸ ἀεροπορικὸν ἀγώνισμα ἀπὸ Παρισίων εἰς Βουξέλλας, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Παρισίους, τὸ ὁποῖον διοργάνωσεν ἡ παρισινὴ «Journal» ἐν συνδυασμῷ μετὰ μιᾶς ἀγγλικῆς ἡμερησίας, ἔληξε. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Wedrines, τοῦ ὁποίου καὶ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, δεύτερος ὁ Vidart καὶ τρίτος ὁ Beaumont.

* ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ *

ΟΝΕΙΡΕΥΘΗΝ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πῶς ἤμην στὸν παράδεισον. Ὁλόγυρά μου ἤκουον ἀφαντάστους ἀρμονίας· τὰ αἰγοκλήματα ἐσκόρπιζον ἀνακατεμένα μαζὶ μετὰ τὰ φύλλα καὶ τοὺς μενεξέδες τὴν μυρωδιά τους στὴν δροσόλουστον ἀτμόσφαιραν τοῦ οὐρανοῦ κήπου καὶ πουλιὰ διάφορα μετὰ πτερώματα πλουμισμένα διέσχιζον τὸν αἰθέρα καὶ τὸν ἐγέμιζον μετὰ κελαδήματα των, πῶς ἦσαν περὶ εὐμορφὰ καὶ ἀπ' τὴν καλλιτέραν μελωδίαν, περὶ εὐμορφὰ καὶ ἀπ' τὴν καλλιτέραν μουσικὴν συμφωνίαν. Καὶ παρέκει ἄγγελοι μετὰ τὰ μεγάλα τους πτερά, μετὰ γαλάζια μάτια, μετὰ ξέπλεκα μαλλιά ἐπέτων ἀπρόντιδες καὶ ὑπερήφανοι.

Ἐπέρασα ἐκεῖ πολλὰς ὥρας. Στὸν παράδεισον αἱ ὥραι περνοῦν σὰν λεπτά.

Στὸ δειλινὸ κοντὰ, ἤκουσα ἕνα ἦχον διαπεραστικόν· νομίζεις πῶς ἔδωαιεν ἀπὸ μίαν

πελωρίαν σάλπιγγα. Φοβισμένος ἠρώτησα τὸν λόγον.

— Ὁ Θεὸς θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ τάγματα, μοῦ εἶπαν.

Καὶ στ' ἀλήθεια εἶδον νὰ μαζεύωνται ἀραδιαστοὶ οἱ ἄγγελοι. Σὲ ὀλίγον φύσηξε ἕνα γλυκὸ ἀεράκι· ὁ παράδεισος ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπῆρε μίαν αἰγλήν περὶ εὐμορφον, μίαν ὄψιν περὶ χαρωπὴν. Καὶ εἶδον ἐν μεγάλῳ πύρινον σημεῖον νὰ ἔρχεται γρήγορα σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος μου, ἐθάμβωσαν τὰ μάτια μου καὶ ἡ φωνὴ μου ἐκόπη· ἡ τρομάρα μου ἦτο μεγάλη.

Σὲ ὀλίγον διέκρινα σὲ μίαν ἀργυρόχλωμον ἀπόχρωσιν τὸν Σαβαώθ.

Καὶ ἡ ἐπιθεώρησις ἤρχισε. Τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων ἐπερνοῦσαν τὸ ἐν ὕστερον ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ φεύγοντα προσεχόνου μετὰ εὐλάβειαν. Ἡ πανήγυρις αὐτὴ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ὅταν παρετηρήθη ζώηρά κίνησις. Κάποιο ἀγγελοῦδι ἔλειπε. Τὸ γόρευσαν ἐδῶ, τὸ γόρευσαν ἐκεῖ, μὰ εἰς μάτην, κόπος χαμένος. Ἐτρεξαν στὸν ἅγιον Πέτρον, καὶ ἦλθε καὶ ἐκεῖνος σοβαρὸς μετὰ τὰ κλειδιά στὰ χέρια καὶ ἐστάθη ἐμπρὸς στὸν Παντοδύναμον.

Ὁ καλὸς μας ὁ Πατέρας τὸν ἠρώτησεν ἂν ἤξευρε κάτι.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη φοβισμένος.

Ὅσῳ νὰ ἐθύμωσεν ὁ Θεός, συνέφρασεν ἀμέσως—σκοτάδι πίσσα—τὰ πουλιὰ ἐσταμάτησαν τὰ κελαδήματά τους καὶ τὰ ρυάκια δὲν ἐκυλοῦσαν πλέον ἀφρισμένα νερὰ καὶ βρονταὶ ἤκούοντο ποῦ ἔκαμνον νὰ τρίξουν τὰ οὐράνια... Ἐξύπνησα...

Ἵστερον ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν ἤμην προσκεκλημένος εἰς ἕνα φιλικὸν σπιτί. Ἐπῆγα καὶ ὅταν εἶδα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας τοῦ ἕνα κοριτσάκι μετὰ ἀγγελικὴν χάριν, μετὰ γαλανὰ μάτια, μετὰ θεῖον χαμόγελον καὶ ἔκφρασιν, ἐστάθην ἐμπρὸς τοῦ διὰ νὰ τὸ θαυμάσω.

Τὸ ὄνειρόν μου ἐξηγεῖτο. Τὸ χαμένο ἐκεῖνο ἀγγελοῦδι τοῦ παραδείσου εἶχε γεννηθῆ κάτω στὴν γῆν καὶ ἐπῆρε τὸ σχῆμα ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἀγγελικὴν του εὐμορφιά.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 525)

— Αργότερον, Μεγαλειότατε.
— Και θά έχω καιρόν νά περιμένω ;
— Μοῦ χρειάζονται τρεῖς μήνες.
— Τρεῖς μήνες ;
— Μάλιστα. Τά πνεύματα, ποῦ μέ βοηθοῦν, μοῦ ὑπεσχέθησαν, ὅτι αἱ ἐρευναί μου θά ἐπιτύχουν ἐντός μᾶς τριμηνίας. Κατά τὸ χρονικόν τοῦτο διάστημα οἱ ἐχθροί σου θ’ ἀποθάνουν καὶ θά ζῆς ἀφόβως.
— Ω! ἂν μοῦ κάμῃς αὐτό, σοῦ χαρίζω τὸ ἥμισυ κράτος μου.
— Θά τὸ κάμω καὶ δὲν θά σοῦ ζητήσω τίποτε. Ἡ γενναιοδωρία σου μέ κατέκτησε καὶ θά προσφέρω τοῦτο εἰς Σε ὡς δῶρον. Μ’ ἔκαμες πλούσιον, ἐντός τριῶν μηνῶν ὁ πιστός σου δοῦλος θά Σε καταστήσῃ νέον ὡς ἄλλοτε.

Ὁ Χαμήτ ἐχάρη εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο καὶ ἀπήντησεν :

— Ἐχω πεποιθήσιν εἰς σέ διὰ νά σοῦ δείξω δὲ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μου, σοῦ λέγω ὅτι ἀπὸ σήμερον εἶσαι ἐλεύθερος νά ζῆς μέσα εἰς τ’ ἀνάκτορα ταῦτα, εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα καὶ τὰ περίπτερα.

— Καὶ ὁ βοηθός μου ; ἠρώτησεν ὁ Μαλαρίας.
— Σοῦ εἶναι χρήσιμος ;
— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ἄν εἶναι δυνατόν, αὐτὸς μέν νά μείνῃ πλησίον μου, οἱ δὲ μικροὶ ἀδελφοί νά μετακομίσωσι τὰ ἐργαλεῖά μας εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Ἄς γείνη οὕτως.
Καὶ ὁ Χαμήτ ἤνοιξε μ’ ἄν θυραν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν, ἔκαμε σημεῖον εἰς τοὺς δύο Γάλλους νά τὸν ἀκολουθήσωσιν, ὅπερ καὶ ἐπραξαν. Εἰσῆλθον εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὅπου θά συνήντων βέβαια τὴν αἰχμάλωτον Γαλιμᾶ.

Ὅταν ἀπεσύρθησαν ὅλοι ἐκ τῆς αἰθούσης, μία σκιά ἐνεφανίσθη ἐκ τοῦ βάρους, ἡ ὁποία ἐπροχώρει μέ προφύλαξιν.

Ἦτο εἰς τουφεκτοῆς τοῦ Σουλτάνου, εἰς σωματοφύλαξ, τοῦ ὁποίου καθήκον ἦτο νά ἐπαγρυπνῆ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου του.

— Ἐνδεκα ἡ ὥρα, ἐψιθύρισε πολὺ ἀργὰ ἐμμένεν ἀπόψε. Ὁ Μάλ-Σιδι Μαλοῦκ εἶναι βέβαια τὴν ὥραν αὐτὴν εἰς τὸν γυναικωνίτην του. Ἄς εἶναι, τὸ πρῶν θά τοῦ εἰπῶ ὅτι ἀπόψε εἶδα καὶ ὅτι ἤκουσα. Τώρα ἄς πάμε νά κοιμηθοῦμε καὶ ἡμεῖς.

Καὶ ἐνῶ ἐψιθύριζε τὰ λόγια αὐτά, ἀπεσύρθη εἰς τὸ σκότος καὶ ἐχάθη ὀπισθεν μᾶς ἰδιαιτέρας θύρας.

ΙΑ'. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαιτῶν.

Τὴν ἐπαύριον τῆς παραστάσεως, πρὸ τῆς ἐνάτης πρωϊνῆς ὥρας, ὁ τουφεκτοῆς, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νά γνωρίζῃ ὁ Χαμήτ, παρηκολούθησε τὴν παράστασιν, ἐξήρχετο τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ Γιλδιζ καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν Γαλατάν. Ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ, διήλθε τὴν Γέφυραν καὶ ἠκολούθησε τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.

Ὁ τουφεκτοῆς ἐφαίνετο πολὺ βιαστικός, διήρχετο τὰς στενωποὺς τῆς Σταμπούλ, τὰς λεωφόρους, τὰς κρήνας καὶ, χωρὶς νά κρίτῃ περιεργον βλέμμα, ἠκολούθησε τὸν πρὸς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν δρόμον του. Ὅταν ἐφθασε πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου τεμένους, ἐσταμάτησεν ὀλίγον, ὡσάν νά ἤθελε νά σκεφθῆ, μεθ’ ὃ εἰσῆλθεν.

— Αὐτὴν τὴν ὥραν θά εὐρίσκειται ἐξάπαντος ὁ ἀρχηγός, ἐσκέφθη.

Καὶ ἤρχισε νά τὸν ἀναζητῆ μεταξὺ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων χοτζάδων καὶ προσκνητηῶν. Τέλος ἐπλησίασεν ἕνα καθήμενον παρὰ τὸ ἱερόν καὶ στηριζόμενον ἐπὶ μίᾳ ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν στηλῶν τοῦ τεμένους. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔφερον ἐφθαρμένην

ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νά περικαλύψῃ δι’ ἐνὸς παλαιότερου μανδύου ἤτο ἀκόμη νέος, διότι ἡ γενειάς του ἦτο μαύρη, ἐφαίνετο δὲ βυθισμένος εἰς σκέψεις.

— Χαῖρε, ἄρχων τῶν ἐπαιτῶν καὶ κύριέ μου, εἶπεν ὁ τουφεκτοῆς πρὸς τὸν ἄγνωστον.

Ὁ τουφεκτοῆς ἐφαίνετο πολὺ βιαστικός, διήρχετο τὰς στενωποὺς τῆς Σταμπούλ, τὰς λεωφόρους, τὰς κρήνας καὶ, χωρὶς νά κρίτῃ περιεργον βλέμμα ἠκολούθησε τὸν πρὸς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν δρόμον του.

Ἐκεῖνος ἐσήκωσε νοθρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Χαῖρε καὶ σύ, πιστὲ Ἀσσάρ. Εὐχομαί ὁ ἐρχομός σου νά εἶναι διὰ καλόν. Πῶς εὐρίσκεις τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν σ’ ἔβαλα ;

— Στενόχωρον
— Ἡ πληξίς, φίλε μου, εἶναι τὸ λιθόστρωτον, ποῦ φέρει εἰς τὴν δόξαν.

— Δὲν παραπονοῦμαι, ἀρχηγέ, ἀπλούστατα ἀπήντησα εἰς μίαν ἐρώτησιν.

— Καλά. Ἐχεις δίκαιον, πολὺ καλλιτέρα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἐπαιτοῦ, τὴν ὁποίαν διάγομεν καὶ τὴν ὁποίαν καὶ σὺ ἐδοκίμασες, παρὰ ἡ ζωὴ τῶν παλατιῶν. Εἴμεθα ἀμέριμνοι, δὲν βιαζόμεθα εἰς ἐργασίαν, μᾶς ἐκτιμᾷ καὶ μᾶς σέβεται καὶ ὁ Σουλτάνος τοῦ Γιλδιζ. Ἀλήθεια, πῶς εἶναι ;

— Ἄσχημα.
— Πῶς ; ἡ ὑγεία του . . .
— Δὲν ἀνησυχῶ διὰ τὴν ὑγείαν του. Ὅταν λέγω ἄσχημα, ἐννοῶ : ἄσχημα δι’ ἡμᾶς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μαλοῦκ ἐξεδήλωσεν ἀνησυχίαν.

— Πῶς ; κανεῖς κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ ;
— Μάλιστα.
— Σοβαρός ;
— Κρίνε’ ὁ Ἄβδουλ Χαμήτ, φοβούμενος τὰς συναμοσίας τῶν φίλων τοῦ Μουράτ, μᾶς περιποιεῖται καὶ μᾶς κολακεῖται, διότι ἡμεῖς οἱ ἐπαιτὰ τοῦ εἴμεθα ἡ καλλιτέρα ἀστυνομία.

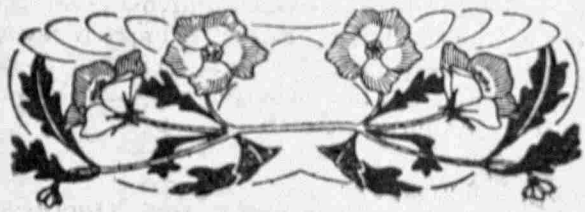
— Μὲ φοβίζεις, παιδί μου.
— Ἀξίζει τὸν κόπον. Λοιπὸν δύο Χριστιανοὶ τοῦ ὑπεσχέθησαν ὅτι θά τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ κάθε φόβου καὶ ἀνησυχίας.

— Ἐχει ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτούς ;
— Τυφλὴν. Τοὺς ἐπέτρεψε νά μένουν εἰς τὸ Γιλδιζ, εἰς τὸ Τσεραγάν, εἰς τοὺς γυναικωνίτας . . .

Ὁ ἀρχηγός τῶν ἐπαιτῶν ἀνετινάχθη.

— Καὶ πῶς τὰ εἰξεύρεις αὐτά ;
— Τὰ ἤκουσα χθὲς τὸ βράδυ ὅταν αὐτοὶ οἱ Φράγκοι εἶδαν παράστασιν πρὸ τοῦ Σουλτάνου. Ἡμῖν καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὴν χωρὶς νά με ἴδωσιν, μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου.

(ἀκολουθεῖ)

ἜΡΩΣ ΥΠΟ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

— Λοιπόν, ἀγάπη μου, θὰ μ' ἐνθυμήσαι;
— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, καλή μου Εὐτέρπη.
— Καὶ θὰ μ' ἀγαπᾷς;
— Μὰ διατί ἀμφιβάλλεις; ναί, σοῦ ὀρκίζομαι εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἰς τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, εἰς ὅ,τι ἔχω πολυτιμότερον, εἰς τὴν υγείαν μου, ὅτι δὲν θὰ σὲ ξεχάσω, ὅτι θὰ σ' ἀγαπῶ...

Δύο ἠχηρὰ φιλήματα διέκοψαν τὴν φλογερὰν αὐτὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν.

Τὸ εἰδύλλιον αὐτό, ἡ ὡραία αὐτὴ σκηνή, ἐλάμβανε χώραν κάτω ὑπὸ μίαν γηραιὰν πλάτανον, ἡ ὁποία ἐσκόρπιζε γύρω πυκνὴν σκιάν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Δύο νέοι, ὁ Κωνσταντῖνος, υἱὸς προκρίτου τῆς κωμοπόλεως, καὶ ἡ Εὐτέρπη, ὀρφανὴ κόρη Ἰαυμασίας ὡραιότητος, ἀντήλασσαν τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων των. Ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ἐπομένῃν πολὺ πρῶτὴ θὰ ἔφευγε διὰ τὴν πρωτεύουσαν, ἔπου θὰ ἠκολούθει μαθήματα νομικῆς καὶ ἡ Εὐτέρπη κατὰ τὴν νυκτερινὴν ταύτην συνέντευξιν ἠθέλησε νὰ πάρῃ τὴν τελευταίαν ἐρωτικὴν τοῦ νέου ἐξομολόγησιν.

Πόσον ἐκείνη τὸν ἠγάπα! πόσον ἐροβείτο τὴν ἀπομάκρυνσιν του!

Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν θὰ ἔφευγε μόνος· ὁ Ἀνδρέας, ἐξαδελφός του ἐκ μητρός, θὰ τὸν ἠκολούθει· αὐτός, ὡς ἐκεῖνος, ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσῃ πανεπιστημιακὰς σπουδὰς, καὶ αὐτός, ὡς ἐκεῖνος, εἶχε τὰ ὡραία του ὄνειρα· ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας δὲν ἦτο τόσο εὐτυχὴς ὡς ὁ ἐξαδελφός του.

Ἐν πρώτοις ἡ φύσις αὐτὴ δὲν ἐφάνη καὶ πολὺ εὐνοϊκὴ εἰς αὐτόν· μικροῦ ἀναστήματος, μὲ ἀκανόνιστα χαρακτηριστικὰ προσώπου, εἰς τὸ ὅποιον μόνον οἱ μεγάλοι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔκαμνον ἐξαίρεσιν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν φήμην τοῦ ἐξαδελφου του, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐμορφος καὶ υἱὸς πλουσίου εἰσοδηματίου. Τὰ φυσικὰ του αὐτὰ μειονεκτήματα καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις του τὸν ἔθετον εἰς δευτέραν μοῖραν εἰς τὸν ἔρωτα αὐτόν. Ἐνῶ δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ἀντήλασσαν αὐτὰ τὰ περιπαθῆ λόγια μὲ τὴν Εὐτέρπην, ἐνῶ ἐλάμβανεν ἀπ' αὐτὴν δύο θερμὰ ἀποχαιρετιστήρια φιλήματα, ὁ Ἀνδρέας, μόνος, μελαγχολικὸς ἔδενε τὴν βαλίτσαν του, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναστενάζων.

Εἶχε καὶ αὐτός ἀγαπήσει ἢ καλλονὴ τῆς Εὐτέρπης, ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων της, τὸν εἶχε γοητεύσει καὶ τὴν ἠρωτεύθη, ἀλλ' εἰς τὸν ἔρωτα αὐτόν τὸν εἶχε προλάβει ὁ ἐξαδελφός του καὶ ἐδειλίασεν. Ἐκρυψε τὸ αἶσθημά του βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ ὑποφέρῃ μόνος, χωρὶς νὰ ζητήσῃ παρηγορίαν εἰς ἄλλον ἔρωτα. Ἐκεῖνος μόνον τὴν Εὐτέρπην ἠγάπα. Τὴν ἠγάπα, ἀλλὰ πῶς νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἔρωτά του;

Μήπως δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι θ' ἀπετύγχανεν, ὅτι θὰ καθίστατο γελοῖος; Αὐτὰ ἐσκέπτετο καὶ ὑπέφερε.

Παρήλθον ἀρκετοὶ μῆνες ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τοῦ εἰδύλλιου. Ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν μικρὰν γενέτειραν κωμόπολιν των καὶ ἦδη, ἀκαδημαϊκοὶ πολῖται, ἔζων εὐτυχῆς μὲ τὰς ἀπολαύσεις τῆς φοιτητικῆς ζωῆς.

Τὰ μαθήματα, αἱ φοιτητικαὶ συναναστροφαί, αἱ νεανικαὶ διασκεδάσεις, οἱ εὐκολοὶ ἔρωτες, ἔλα αὐτὰ εἶναι πράγματα πολὺ εὐχάριστα δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ δὲν ἔχει ἄλλας φροντίδας.

Μέσα εἰς τὸν βίον αὐτόν τῆς πόλεως ὁ Κωνσταντῖνος ἔζη μακαριώτατα, ἔγινεν ἄλλος ἄνθρωπος, ὁ βίος του δὲν ἦτο πλέον τακτικὸς, ἡ δὲ σωματικὴ ὡραιότης του τοῦ προσεπόρισε πολλοὺς ἔρωτας. Ἀλλοίμονον! ἡ Εὐτέρπη σιγὰ-σιγὰ διεγράφετο καὶ ἀπὸ τὴν μνήμην τοῦ Κωνσταντῖνου, διότι ἀπὸ τὴν καρδίαν του εἶχε διαγραφῆ πρό πολλοῦ.

Εἰς τὰς πόλεις ὁ ἔρωσ καὶ ἡ μόδα εἶναι ἐξίσου εὐμετάβλητα πράγματα· τίποτε εὐκολώτερον ἀπὸ μίαν παρομοίαν μεταβολὴν. Εἰς τοὺς μικροὺς ὄμωσ συνοικισμοὺς, εἰς τοὺς ὁποῖους ὁ πολιτισμὸς δὲν εἰσῆλκεν ἀκόμη κατακτητῆς, ἡ μόδα καὶ ὁ ἔρωσ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ὡς αἰώνια καὶ σταθερὰ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ μεταβάλῃ. Ἡ ἐγγονὴ εὐκολώτατα θὰ φορέσῃ τὸ νυμφικὸν φόρεμα τῆς μάμμης εἰς τοὺς γάμους της καὶ δὲν εἶναι παράδοξον νὰ διέλθῃ ἡ ζωὴ ἐνὸς νέου καὶ μιᾶς κόρης μ' ἓνα ἔρωτα καὶ ἐκεῖνον ἰδανικόν. Ἀλλ' εἰς τοὺς μεγάλους λαδουρίθους τῆς ζωῆς οἱ ἴδιοι νόμοι δὲν διέπουν τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἔνδυμα. Ὁ ἔρωσ εἶναι ἐν ἐφήμερον ἄνθος, τὸ ὁποῖον μακραινεται τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναφύεται.

Ἡ Εὐτέρπη ἔγραφεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τακτικώτατα. Τὸ ἄθῃον καὶ τρυφερόν αἰσθημα τῆς κόρης ἐξεχύνετο εἰς τὰς ὡραίας γραμμάς τῶν ἐπιστολῶν της, τὰς ὁποίας τῆς ὑπηγόρευε μόνῃ ἡ καρδία της. «Λατρευτέ μου—τοῦ ἔγραφεν—εἶσαι πάντοτε τὸ γλυκύτερον ὄνειρόν μου, ἡ μόνῃ παρηγορία μου... Πολλάκις πηγαίνω κάτω ἀπὸ τὴν πλάτανον, ἡ ὁποία πρῶτῃ ἠκούσε τὴν ἐρωτικὴν μας ἐξομολόγησιν καὶ ἦτο ἡ μάρτυς τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ μας, ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ της φύλλα, κάθημαι καὶ ρεμβάζω, πλάττω ὄνειρα, σὲ φαντάζομαι... Πόσον εἶμαι τότε εὐτυχὴς!»

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐδιάβαζε τὰ γράμματα αὐτὰ, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ βαρεῖα αἰσθηματικότης τὸν ἐπληττε.

— Τί τὰ θέλεις, Ἀνδρέα, ἡμεῖς ἐκεῖ κάτω ὅτ' ἀ χωρῖα δὲν ξεύρομε νὰ ζήσωμεν—τοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς γράμματος τῆς Εὐτέρπης—ὄλο ρωμαντισμὸς καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐδῶ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπήντα.

— Γιὰ κῦτταζε τὰ ἐδῶ κορίτσια καὶ τὰ δικά μας ἐκεῖ κάτω· σ' ἐμᾶς ὄλο δάκρυα καὶ κατεβασμένα μάτια. Εἶπες σὲ κάποιαν ποῦ τὴν ἀγαπᾷς; ἀλλοίμονον, ἐδέθηκες διὰ παντός· εἶσαι «ἀπιστος καὶ ἀνανδρος» ἂν χαιρετήσῃς καμμὴν ἄλλην. Ἐδῶ, φίλε μου, καμμιά δὲν παραπονεῖται· ἡμπορεῖς νὰ ταῖς ἀλλάξῃς εὐκολώτερα ἀπὸ ὑποκάμισα.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ὠμίλει, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του μίαν φοβερὰν ἐπανάστασιν ἔδῃ, μιούργουν οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ ἐξαδελφου του.

Εἰς ὁποιαδήποτε ἄλλην ὥραν θὰ τοὺς ἐδέχετο, ἀλλ' ὡς συμπέρασμα τῶν ἐπιστολῶν τῆς Εὐτέρπης, καμμιά φορά.

— Μὴ τὰ λέγῃς αὐτὰ, ἐξαδελφε, ἴσως εἰς τὰ αἰσθηματικά μας ἐκεῖνα κορίτσια ἔμπορεῖ νὰ εὐρη κανεῖς καλὰς γυναῖκας, ἐνῶ ἐκεῖνα ποῦ σ' ἀρέσουν τῶρα εἶναι μόνον καλὰ ἐρωμένα.

— Χά! χά! χά! βλέπω ἔμεινες ὁ αἰώνιος, ὁ ἀδιόρθωτος ἐπαρχιώτης!

Οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Κωνσταντῖνου ἐπλήγον τὴν καρδίαν τοῦ Ἀνδρέου. Μὲ ἀληθινὴν ὀδύνην ἔδλεπεν ὅτι ὁ ἐξαδελφός του εἶχε τελείως ἀλλάξει· τὸν ἔδλεπεν εἰς τὰ θέλητρα τοῦ φοιτητικοῦ του βίου, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πάντοτε καὶ τὰ καλλίτερα, ν' ἀσωτεύῃ, νὰ περνᾷ τὰς νύκτας του μὲ ὑπόπτου διαγωγῆς γυναῖκα καὶ νὰ περιφρονῇ τὴν πρώτην του ἀγάπην, ἡ ὁποία μακρὰν, εἰς τὴν γωνίαν τῆς μικρᾶς πατρίδος, ὠνειρεύετο τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀγαπητοῦ της Κωνσταντῖνου.

Ὡ! διατί νὰ μὴ ἦτο αὐτός ὁ ἐκλεκτός τῆς καρδίας της! πόσον θὰ τὴν ἐλάτρευεν! Ἀλλὰ μήπως καὶ τῶρα δὲν τὴν λατρεῖ;

Εἰς τὰ πρῶτα περιπαθῆ γράμματα τῆς Εὐτέρπης ὁ Κωνσταντῖνος ἀπήντησε μὲ μίαν ἢ δύο βραχείας ἐπιστολάς· κατόπιν ἤρχισε νὰ τῆς στέλλῃ μερικὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐχάραιτε καὶ καμμίαν λέξιν καὶ κοτόπιν... τελεία σιγή. Εἰς μᾶτην ἡ πιστὴ κόρη τοῦ ἔγραφεν, εἰς μᾶτην τοῦ ἐξεδήλωνε μὲ τὰ ἴδια τ' ἀγνὰ καὶ τρυφερὰ χρώματα τὸ αἶσθημά της· ἐκεῖνος ἠνοιγε τὰς ἐπιστολάς ἐκεῖνας μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν, ἐνῶ εὐρίσκετο ἐπὶ τῶν γονάτων κάποιας ἐταίρας ἢ, ὑπερ καὶ σύνθητες, δὲν τὰς ἠνοιγε διόλου.

Μίαν ἡμέραν ἀνυπομόνως περιέμενε τὸν γραμματοκομιστὴν· ὁ πατήρ του εἶχε καιρὸν νὰ τοῦ στείλῃ χρήματα καὶ αἱ διασκεδάσεις τὸν εἶχον ἀφήσει ἀπένταρον.

— Σήμερον χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ πάρω γράμμα του καὶ χρήματα, ἄλλως εἶμαι χαμένος, ἔλεγε εἰς τὸν Ἀνδρέαν.

Μετ' ὀλίγον κτυπᾷ ἡ θύρα καὶ ὁ διανομεὺς τοῦ παρουσιάζει ἐν γράμμα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀναφωνεῖ καὶ ἀρπάζει τὸν φάκελλον, ἀλλ' ἀμέσως ἐξαγριούται.

Τὴν συχαμερῆ, τὴν φλύαρη, αὐτὴ πάλι γράφει, μὲ ταῖς ἀνοησίαις της μὲ φέρνει μόνον τὴν ἀτυχίαν.

Καὶ χωρὶς ν' ἀνοίξῃ κἂν τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξάπαντος γραφῆ μὲ τίσους παλμούς, τὸ ἐπέταξε μὲ ἀηδίαν καὶ ἔφυγε βιαστικά.

Ὁ Ἀνδρέας ἐξηγριώθη, ἐφαντάζετο τὴν Εὐτέρπην μὲ τὴν ἀγνὴν ψυχὴν της καὶ μὲ τὸ σταθερὸν αἶσθημα, καὶ ὑπέφερε, διότι προέβλεπε τὸ θλιβερόν τέλος τοῦ ἔρωτος ἐκεῖνου. Ὅταν ἔμεινε μόνος ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ περιφρονημένον δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἔτσι· ἀφοῦ ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφη, ἀρνείται νὰ τὸ διαβάσῃ, ἄς τὸ ἀνοίξω, δὲν θὰ κάμω ἄσχημα.

Τὸ ἠνοιξε καὶ ἤρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ: «Βλέπω ὅτι δὲν μοῦ ἀπαντᾷς εἰς τὰ γράμματά μου. καμμιά φορά παραπονοῦμαι καὶ ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι διὰ τὴν ἀγάπην μας, ἀλλὰ πάλιν μετανοῶ διὰ τοὺς φόβους μου καὶ λέγω: Ὁ

Κωνσταντίνος έχει τὰ μαθήματά του, τὰς ἀσχολίας του καὶ δὲν θὰ εὐκαιρῆ βέβαια νὰ μὲ γράφῃ».

Ὁ Ἀνδρέας, μόλις ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ἐσκέφθη ν’ ἀπαντήσῃ καὶ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν Εὐτέρπην τὴν διαγωγὴν τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλ’ ἐφοβεῖτο ὄχι τὸν ἐξαδέλφον του, ἀλλὰ τὴν κόρην.

— Θὰ τὴν βυθίσω, ἐσκέπτετο, εἰς τὴν βαρύτεραν λύπην, ἢ ὅποια ἤμπορεῖ νὰ τὴν πειράξῃ πολὺ, ὕστερον ἀπὸ τὴν παρατηρουμένην ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἀσθένειαν ποῦ ἔπαθεν ἡ Εὐτέρπη.

Καὶ πραγματικῶς ἡ κόρη εἶχε πάθει κατὰ τοὺς τελευταίους ἐκείνους μῆνας μίαν ἀνεξήγητον ἐξασθένειαν.

— Πρέπει κάτι ἄλλο νὰ κάμω, ἐσκέφθη, καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἢ ὅποια ἐχρησίμευε καὶ ὡς γραφεῖον καὶ ὡς τράπεζα φαγητοῦ.

Ἦρχισε νὰ γράφῃ. Ἐγραφεν ἐπὶ πολὺ, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξήστραπτον ἀπὸ τὸ αἶσθημα καὶ αἱ γραμμαὶ προσεκτικὰ ἐγέμιζον τὰς μεγάλας σελίδας. Ἡ ἐπιστολὴ ἐτελείωσεν ἦτο εἰς ὕμνος πρὸς τὴν Εὐτέρπην καὶ τὸν ἀγνὸν ἔρωτα, ἦτο περιπαθεστάτη ἐξομολόγησις. Τὸ γράμμα ἐτελείωσε καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔπρεπε νὰ τὸ ὑπογράψῃ. Ἀμφιταλαντεύθη πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ὅμως ὑπέγραψε: Κωνσταντίνος, τὸ ἀνέγνωσε μίαν ἀκόμη φοράν καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ χαρακτήρ του ὁμοιάζει μὲ τὸν τοῦ ἐξαδέλφου του, τὸ παρέδωκεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὅποιον εἰμπορῶ νὰ κάμω, ἐσκέφθη.

Οἱ μῆνες παρήρχοντο. Ὁ Κωνσταντίνος ἐξηκολούθει τὴν ἰδίαν ζωὴν τῆς κραιπάλης, ἡ Εὐτέρπη, εὐτυχῆς πλέον, ἔγραφεν, ἔγραφεν εἰς τὸν Κωνσταντίνον τῆς τὰ πυρέσσοντα γράμματά της, εἰς τὰ ὅποια τακτικώτατα ἀπῆντα ὁ Ἀνδρέας μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐξαδέλφου του. « Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποῦ ἤρχισα νὰ παίρνω συχνὰ γράμματά σου, ἔγινα πολὺ καλλίτερα ἀφ’ ὅ,τι ἤμην. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγες παρεπονούμεν μὲ τὸ σῶμά μου, μὲ τὸν ὀργανισμόν μου, ἤμην κάτισχνος· τώρα ἤρχισα ν’ ἀναλαμβάνω. Ἡ θεραπεία μου εἶσαι σύ». Ὅταν ἐλάμβανε τὰ γράμματα ταῦτα ὁ Ἀνδρέας, διότι ὁ Κωνσταντίνος, εἰς τὸν ὅποιον ἀπηυθύνοντο, οὔτε κἂν τὰ ἠνοιγεν, ἐγέμιζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν καὶ ἐξηκολούθει ν’ ἀπαντᾷ.

Τὰ ἔτη τῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν παρήλθον· ὁ Κωνσταντίνος μὲ μερικὰς σπασμωδικὰς ἐνεργείας κατώρθωσε νὰ πάρῃ κάποιον δίπλωμα. Ὁ Ἀνδρέας ἐπέτυχε πανηγυρικῶς. Καὶ οἱ δύο δὲ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν ὅπως ἀνεχώρησαν· τοῦλάχιστον ὁ Κωνσταντίνος, ὕστερον ἀπὸ τὸν βίον τῆς κραιπάλης καὶ τῆς ἀνηθικότητος, ἐπέστρεψε ρικιός, ὠχρός, μὲ τ’ ἀψευδῆ σημεῖα τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ὡ! μὲ ποίους παλμοὺς ἡ Εὐτέρπη περιέμενε τὸν ἀγαπητόν της, ἀλλὰ καὶ ὅποια ἐκπληξίς, ὅταν εἶδεν ὅτι, καίτοι παρήλθον ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, δὲν ἐξήτει νὰ τὴν ἴδῃ καὶ τὴν ἀπέφευγεν!

Ἐν δειλινὸν ὁ Κωνσταντίνος, βαρὺς, σκυθρωπός, νοσταλγῶν τὰς ἡμέρας τῶν φοιτητικῶν ἀνοησιῶν, ἀπεμακρύνθη ὀλίγον εἰς τοὺς κήπους. Ἡ Εὐτέρπη τὸν παρηκολούθει, τὸν πλησιάζει καὶ τὸν καλεῖ:

— Κωνσταντίνε!

— Ποιὸς εἶναι; ἀπαντᾷ ἐκεῖνος στρέφων τὸ πρόσωπον, ἄ! σὺ εἶσαι, Εὐτέρπη;

— Ἐγὼ εἶμαι, ποῦ ἦλθα νὰ σοῦ εὐχηθῶ τελευταία τὸ καλῶς ὄρισες!

— Ἀ! σ’ εὐχαριστῶ, καὶ σὺ τί γίνεσαι; πανδρεύθηκες;

— Νὰ πανδρευθῶ; ἀλλὰ ἦτο δυνατόν νὰ ξεχάσω τὸν ἔρωτά μου;

— Παιδικαὶ ἀνοησίαι.

— Ἀστεῖζεσαι! τὰ γράμματά σου, τὰ φλογερὰ ἐκείνα γράμματά σου, μοῦ λέγουν πῶς τώρα θέλεις νὰ μὲ δοκιμάσῃς.

— Ποῖα γράμματα ἐννοεῖς;

— Νά, ἐκείνα ποῦ ἕως πρόχθες ἀκόμη μοῦ ἐστελλες.

Ὁ Κωνσταντίνος ἠνοιξε τοὺς θολοὺς ὀφθαλμούς του περισσότερο μ’ ἐκπληξίν καὶ οἶκτον. Ἐμεδίασεν ὀλίγον, ἔπειτα ἐπῆρε τὸ κρῦο χεράκι τῆς κόρης εἰς τὴν φλογερὰν του πάλαιμην, τὴν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον καὶ ἐψιθύρισε:

— Πτωχὴ Εὐτέρπη... καὶ ἐσκέφθη: Ἐτρελλάθη.

Τὴν ἀφήκε καὶ ἀπεμακρύνθη βιαστικῶς.

Ἡ Εὐτέρπη ἤρχισε νὰ φθίνῃ καὶ πάλιν. Ἡ περιφρόνησις, τὴν ὁποίαν εὗρεν, ἢ ψυχρότης, τὴν ὁποίαν συνήνησεν εἰς τὸν Κωνσταντίνον, κατέτρωγον τὴν καρδίαν της, δὲν ἠθελε πλέον νὰ τὸν βλέπῃ, ἀλλ’ ἐπαίρνε τὰ γράμματά του—τὰ γράμματα ποῦ εἶχε στείλει ὁ Ἀνδρέας μὲ τὴν ὑπογραφὴν του—καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πλάτανον τῶν ἐξομολογήσεων τὰ ἐδιάβαζε καὶ ἔχυνεν ἐπ’ αὐτῶν τὰ δάκρυά της, ὅπως ἐπὶ τῆς πλακῆς προσφιλοῦς τάφου.

Ὁ Ἀνδρέας ὅμως ἠγγρύπνει, παρηκολούθει τὴν κόρην καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς ν’ ἀποκαλυφθῇ. Ἐν ἀπόγευμα πλησιάζει τὴν κόρην, ἐνῶ ἐκείνη ἐπίστευεν ὅτι ἦτο μόνη κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαπητόν της δένδρον.

— Διατί κλαίεις, Εὐτέρπη;

Ἐκείνη ἐσπόγγισε τὰ μάτια της, ἔκρυψε βιαστικὰ τὰ γράμματα καὶ ἐψέλλισε:

— Δὲν κλαίω...

— Ὅχι, ὄχι, μοῦ κρύπτεις τοὺς πόνους σου, μοῦ κρύπτεις τὸν λόγον τῆς λύπης σου, ἀλλὰ ἐγὼ τὰ εἰξεύρω ὅλα.

— Πῶς; τί; ἐψιθύρισε ἡ κόρη ἀνήσυχος.

— Ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὅποιον κλαίεις, ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὅποιον τώρα ἀγωνιάς, διότι νομίζεις ὅτι σ’ ἐλησμόνησε, δὲν παύει νὰ σ’ ἀγαπᾷ τώρα, καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερο.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις αὐτό;

— Γνωρίζεις τὰ γράμματα αὐτά, Εὐτέρπη;

— Εἶναι τὰ δικά μου! ἀνεφώνησεν ἐκείνη, λαμβάνουσα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀνδρέα τὰ πρὸς τὸν Κωνσταντίνον στελλόμενα γράμματα.

— Ναί, εἶναι ἰδικά σου, ὅπως ἰδικά μου εἶναι ἐκείνα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔκλαιες.

— Πῶς αὐτό;

Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἤρχισεν ἡρεμα-ἡρεμα νὰ ἐκθέτῃ τὰ γεγονότα. Βαθμηδὸν ἡ φωνὴ του ἐλάμβανε ἰσχυρὸν τόνον ἐκφράσεως καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὰ πυρὰ ἐφανέρονον τὴν φλόγα τῆς καρδίας του...

Πολλοὶ μῆνες εἶχον παρέλθει. Ὁ Κωνσταντίνος, θῦμα τοῦ ἀκολάστου βίου του, ἐλθὼν εἰς διάστασιν μὲ τὸν πατέρα του, ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος του· διψῶν νὰ κορεσθῇ μὲ τὸ ποτήριον τῆς ἡδονῆς, περιῆλθε πόλεις, ζητῶν τύχην καὶ κραιπάλην, ὅταν δ’ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἡ νόσος εἶχε

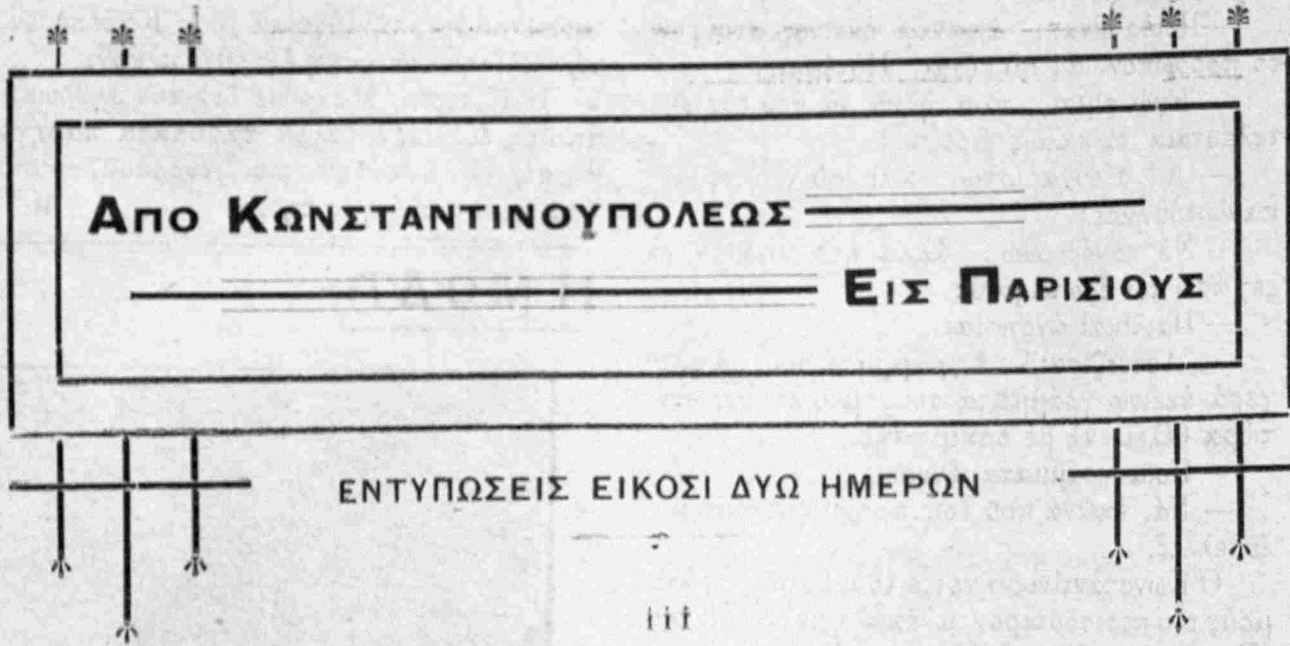
κατασκάφει τὴν υγείαν του. Κατέπεσεν εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ μὴ ἐγερθῇ πλέον.

Ἡ Εὐτέρπη ἐδάκρυσε διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἐξέλιπεν, ἀλλὰ ταχύτατα παρηγορήθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἀνδρέου, ὁ ὅποιος ἦτο πλέον σύζυγός της. κ.

Η ΜΟΔΑ

Φόρεμα ἐκ λινοῦ μὲ μικρὰ βολὰν ἐκ δαντέλλας. Κορσάζ ἐπίσης ἐκ δαντέλλας μὲ λόξαν καὶ ποδιὰν ἀπὸ ἀγγλικὸ μπροδερί.

Τὴν πρώτην ἐκείνην νύκτα τοῦ ταξιδίου μας ὁ κομπὸς γέρον ἐφάνη ἀρχετὰ εὐχαριστήεις, καθ' ὅλον δὲ τὸν πλοῦν δὲν ἔπαυε νὰ μοῦ κάμνῃ λόγον περὶ τῶν ἀτυχιῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον ἐλυπεῖτο περισσότερον ἢ τὴν τρελλὴν πριγκήπισσαν, ἢ ὅποια ἐπίσης ἀπησχόλει τοὺς ἐπιβάτας καθ' ὅλον τὸν πλοῦν.

Ὁ πρωτοτάξιδος χωρικός.

Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ὑπῆρχε καὶ ἓν εἰρησιον τῶν χρόνων, ἓνας γέρον ἐκ Καισαρείας, μηδέποτε ἐγκαταλείψας τὴν πατρίδα τοῦ ἁγίου Βασιλείου καὶ ἤδη εἰς τὴν δύσιν τοῦ βίου του μετέβαινε εἰς τὴν Δύσιν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἐκεῖ ἐγκατεστημένους υἱοὺς του.

Παρά τὴν ἡλικίαν του, ὁ πρωτοτάξιδος γέρον ἐφάνετο καλῶς ἔχων καὶ ἐβάδιζε στερεῶ τῷ βήματι. Πλὴν τῆς τουρκικῆς, οὐδεμίαν ἄλλην γλῶσσαν ἠνόει. Τὸ ταξίδιον τῷ ἐφάνετο παράδοξον, ἢ συναναστροφὴ ἀγνωστόν τι καὶ ἡ διεξαγωγὴ τοῦ γεύματος πρωτότυπος.

Οἱ γνωρίζοντες τὴν τουρκικὴν ἐγελάσαμεν ἀρκοῦντως μὲ τὴν ἀφέλειαν τοῦ χωρικοῦ τούτου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου. Διαρκῶς προσήχητο, ἀναγινώσκων τὴν Ἱερὰν Σύνοψιν.

Κατὰ κακὴν τοῦ χωρικοῦ τύχην, εἰς τὸν θάλαμον εἶχε συντρόφους νέους τινὰς εὐθύμους, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν εὐθυμότεροι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ συνταξιδιώτου τῶν.

Ὁ κώδων τοῦ μεσονυχτίου.

Κυρίως αἱ φάρσαι τῶν εὐθύμων νέων εἰς βάρος τοῦ χωρικοῦ γέροντος ἤρχισαν ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ ταξιδίου μας ἡμέρας, διότι ὁ ἀπλοϊκὸς Καισαρεύς, ἀκούσας περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸν κώδωνα σημαίνοντα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς, ἠγέρθη τῆς κλίνης του, ἐνεδύθη καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου.

Τί εἶχε συμβῆ; Ἄπλούστατον. Ὃταν ὁ ἀφελὴς χωρικός ἀνεχώρησε τῆς πατρίδος του, κάποιος, ταξιδεύσας ἄλλοτε, τὸν συνεβούλευσεν, ὅτι, μόλις ἤκουε κώδωνα σημαίνοντα, ὄφειλε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν τράπεζαν. Καὶ ὁ πρωτοτάξιδος Καισαρεύς, συμμορφούμενος πρὸς τὰς συμβουλὰς, μετέβη καὶ τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐπὶ πολὺ ἀνέμενε τροφὴν τὸ μεσονύκτιον.

Ὃταν ἐν τῇ ἀφελείᾳ του μᾶς διηγήθη τὸ πάθημα, ἐγελάσαμεν ἐξ ὅλης καρδίας, ἐνῶ συγχρόνως καὶ ἐκείνος ἐγέλα φελλίζων τουρκιστί:

— Ἀνάθεμά σε, Μποντός!

Μποντὸς ὀνομάζετο ὁ συμβουλευσας αὐτόν.

Τὸ πάθημα τοῦτο, γνωσθὲν εἰς ὅλους τοὺς ἐπιβάτας, συνετέλεσεν εἰς τρόπον, ὥστε ὅλοι νὰ χαριεντίζωνται μὲ τὸν ἀφελὴ χωρικόν, τὸν ὁποῖον, μολονότι δὲν ἦτο χατζῆς, ἐν τούτοις τὸν ἀπεκάλουν:

— Χατζῆ-μπαμπά!

Εἰς τὸ γεῦμα ὁ πρωτοτάξιδος Καισαρεύς ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς διασκεδάσεως, ὅλοι δὲ οἱ ἐπιβίται, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ πλοιάρχου ἐξαιρουμένου, διὰ καπιλλῆλων διερμηνέων ἐκίμων εἰς αὐτόν διαφόρους ἐρωτήσεις.

Ἡ τρομακτικὴ φάρσα.

Τὴν δευτέραν νύκτα, καθ' ἣν στιγμὴν, ὁ Χατζῆ-μπαμπὰς μακαρίως ἐκοιμάτο, δέκα-δεκαπέντε ἐκ τῶν εὐθύμων ἐπιβατῶν, ἐν συνέννοήσει ἀπεφάσισαν τρομακτικὴν φάρσαν.

Κατελθόντες εἰς τὸν θάλαμον καὶ σβέσαντες τὰ φῶτα, ἐν φωναῖς καὶ ἀλλαλαγμοῖς περισυνέλεγον τὰς ἀποσκευὰς αὐτῶν καὶ προσποιούμενοι τὸν ἐξάλλον σὺνίστων εἰς τὸν ἀφελὴ χωρικόν σιωτήριαν, φωνάζοντες:

— Πνιγόμεστε, πνιγόμεστε.
Φαντάζεσθε τὸν ἀτυχῆ γέροντα εἰς ποίαν δύσκολον θέσιν εὐρέθη τότε, φαντάζεσθε αὐτὸν ἐν ἀπογνώσει ἐγειρόμενον τῆς κλίνης του καὶ φωνάζοντα ἀτελειστικῶς:

— Σώσατέ με! βοήθειαν!

Ἡ φάρσα διήρκεσεν ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν, διότι τὸ σκότος δὲν ἐπέτρεπεν εὐχερεῖς κινήσεις. Καὶ ἐκεῖνοι δὲ ἐκ τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες ἐκοιμῶντο, ἐντρομοὶ ἠγέρθησαν ἐπὶ τῷ τρομακτικῷ τοῦ ναυαγίου ἀκούσματι καὶ ἐγένοντο θύματα τῆς φάρσας.

Ἐπὶ τέλος ἐδέησε νὰ καθησυχάσωσι τὸν καλὸν χωρικόν, εἰπόντες ὅτι κάποια παρεξήγησις ἔλαβε χώραν. Καὶ ὅταν τὰ φῶτα ἠνῆφθησαν, ἀνένηψε καὶ ὁ Χατζῆ-μπαμπὰς ἐκ τοῦ φόβου, συστήσας εἰς τὸν θαλαμηπόλον νὰ μὴ σβένωνται εἰς τὸ ἔξῃς τὰ φῶτα, ἐννοῶν πιθανῶς ὅτι οἱ φαρσέρ πολὺ τὸν... ἐσκότισάν!

Οἱ Ἄγγλοι χορεύουν.

Ἐνῶ ταῦτα ἐλόμβανον χώραν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν θαλάμων, εἰς τὸ κατάστρωμα οἱ Ἄγγλοι ἐπιβάται ἐχόρευον κέικ-κονούκ μὲ εὐθυμίαν ζηλευτήν, τὴν ὁποίαν τοῖς ἐπρομήθευσεν ἡ ἀφθονος πόσις τοῦ βερμούτ.

Ὁ χορὸς τῶν Ἄγγλων ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ, παρετίθη καὶ πέραν ἐπὶ τοῦ μεσονυχτίου, ἐνῶ καὶ τὰς ἄλλας ἐσπέρας ὁ χορὸς ἐπανελαμβάνετο.

Ἡ ζωὴ τοῦ ταξιδίου εἶχεν ἤδη ἀρχίσει.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐγνωρίστησαν μετὰ τῶν, ὡσὰν νὰ ἐγνωρίζοντο ἀπὸ πολλοῦ, ὅλοι ἡστυεύοντο καὶ δὲν παρεξηγοῦντο.

Ὁ Χατζῆ-μπαμπὰς ἠνείχτο τὰς διαφόρους φάρσας.

Ἡ ὥραία Ἀρμένισσα ἐμεῖδία, σιωπῶσα ὅταν εἰς εὐθετον εὐκαιρίαν τῆς ἐσφίγγομεν τὸ χέρι.

Ὁ κομπὸς γέρον ἠγάλλετο ὅταν τὸν ἀπεκαλοῦμεν συναδέλφον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐθύμωνον, ὅταν τοὺς ἐλέγομεν ὅτι ἦσαν ψυχροί.

Καὶ ὁ καιρὸς, συμμορφούμενος καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ σύνολον, ἐμεῖδία πάντοτε, ἐνῶ ἡ θάλασσα γαληνιαία καθίστα εὐάρεστον τὸ ταξίδιον.

Ὁ καιρὸς περνᾷ εὐκόλως.

Τὸ ταξίδιον ἐξακολουθεῖ θαυμάσιον.

Οὐδεὶς ἀγωνιᾷ.

Ὅλοι διασκεδάζουσι:

Ὁ Ἕλλην μὲ τὴν Ἀρμένισσαν πότε εἰς τὴν μίαν γωνίαν καὶ πότε εἰς τὴν ἄλλην.

Ὁ ὑποφαινόμενος μὲ τὸν κομπὸν γέροντα διηγούμενος διάφορα ἐπεισόδια καὶ πολλὰς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, τὴν ὁποίαν μετὰ πρωτοφανοῦς περιεργείας ἤκουεν.

Οἱ εὐθύμοι φαρσέρ μὲ τὸν πρωτοτάξιδον χωρικόν.

Οἱ Ἄγγλοι μὲ τὸ βερμούτ.

Καὶ οἱ λοιποὶ μὲ τὸ πόκερ.

Οὐδεὶς ἀγωνιᾷ.

Μόνον ἐγὼ ἀγωνιῶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ φθάσω εἰς Παρισίους, διὰ νὰ περιγράψω τὰς ἐκεῖθεν ἐντυπώσεις μου, τὰς ὁποίας κυρίως ὑπεσχεθῆν, παραλείπον διάφορα πρωτοφανῆ ἐπεισόδια, ἅτινα πιθανόν μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐκ Παρισίων ἐντυπώσεών μου ἰδιαιτέρως νὰ γράψω χάριν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν τῆς ἀνά χειρὰς Ἐπιθεωρήσεως.

Τὰ κυριώτερα, ἄλλως τε, πρωταγωνιστοῦντα ἐν ταῦθα πρόσωπα θὰ τὰ συναντήσητε καὶ πάλιν εἰς Παρισίους. Θὰ ἴδητε τὸν κομπὸν γέροντα εἰς τὰ Μεγάλα Βουλευτάρια χαριεντιζόμενον μετὰ τῶν γκριζετῶν, θὰ μᾶς ἴδητε ὅλους εἰς τὰ μεγάλα κονσέρ, θὰ μᾶς συναντήσητε μετὰ τῆς ὥρας Ἀρμενίσεως εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Ἱταλία.

Ἦρὲν ἀκόμη δύση ὁ ἥλιος τὴν τετάρτην τοῦ ταξιδίου μας ἡμέραν, διακρίνομεν ἀμυδρῶς φαινόμενα τὰ ὄρη τῆς Ἱταλίας. Τὸ θέαμα εἶνε θαυμάσιον, ἀλλὰ καθίσταται πλέον ἢ θαυμάσιον τὸ θέαμα, ὅταν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου διηρχόμεθα πολὺ πλησίον τῶν ρωμαντικῶν ἐκείνων χωριῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐρχόνται αἱ περίφημοι ταραντέλλαι.

Βλέπομεν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μανδηλία σειόμενα καὶ τοὺς χωρικοὺς ἐν παρατάξει ἱσταμένους.

Ἡ Κιρκασία προχωρεῖ ὀλοταχῶς, ἐνῶ ἡ νύξ βραδέως περιβάλλει μὲ τὸν πέπλον τῆς τοῦ ὠραίου θέαμα. Καὶ ὅταν τὸ σκότος ἀνέλαβε τὸ σζηπτόν του, ἕτερον θέαμα διεδέχθη τὸ πρῶτον. Ἄφ' ὅλων τῶν μικρῶν ἀκροστηρίων ἐξήρχοντο φῶτα ἠλεκτρικῆς δυνάμεως περὶ αὐτὰ περιστρεφόμενα. Καὶ ἐφ' ὅσον ἀπέμακρυνόμεθα τοῦ θεάματος τούτου, ἐπὶ τοσοῦτον ἠγγίζομεν εἰς ἕτερον πανόραμα.

Μακρόθεν ὀλόκληρος ὄριζον ἐφάνη χρυαῖζών.

Ἦτο ἡ Καλάβρια καὶ ἡ ἀπέναντι αὐτῆς Μεσσήνη τῆς Σικελίας.

Ὁ κόσμος τῶν ἐπιβατῶν συνθηροίσθη πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῆρας καὶ διὰ τηλεσκοπίων παρηκολούθει τὸ στενόν, ὅπερ θὰ διηρχόμεθα, ἐνθὲν κακεῖθεν τοῦ ὁποῖου τὰ φῶτα ἀπετέλουν ἀληθῆ φαντασμογόριαν.

— Βλέπετε πόσον ὠραῖον εἶναι τὸ θέαμα; μοὶ λέγει ὁ κομπὸς γέρον.

— Θαυμάσιον.

— Εἶναι ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς;

— Μάλιστα.

— Δὲν ἀναφέρει ἡ Μυθολογία τίποτε;

— Πολλὰ πράγματα. Ἐδῶ εἰς τὴν Σικελίαν κατέφυγεν ἡ νύμφη Ἀρέθουσα, τὴν ὁποίαν κατεδίωξεν ἡ Ἀρτέμις, διότι ἐπληροφορήθη τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ φίλου τῆς Ἀλφειοῦ.

Μετ' ὀλίγον οἱ φανοὶ ἐφάνοντο καθαρῶς πλέον καὶ διεκρίνοντο αἱ εὐθεταὶ γραμμαὶ τῶν φανῶν, ἀποτελοῦσαι μεγάλους δρόμους.

Καὶ ἡ ὁμιλία ἐστράφη πρὸς τοὺς τελευταίους καταστρεπτικὸς σεισμούς μὲ τὰ πολυάριθμα ἀνθρώπινα θύματα, ἐνῶ συγχρόνως αὐτόπτης μάρτυς, εὐρισκόμενος ἐν Μεσσήνῃ τότε, μᾶς διηγήθη τρομακτικὰς, φρικώδεις σκηνάς.

Πολλῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυσαν καὶ πρὸς στιγμὴν ἡ πόλις μὲ τοὺς φανούς ἐκείνους, τοὺς φωτίζοντας ἐρείπια ἐτι, μᾶς ἐφάνη ὡς ἐν μέγα νεκροταφεῖον! Πόσοι εὐρον οἰκτρὸν τὸν θάνατον ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς!

Ἡ καιομένη νῆσος.

Τὸ θέαμα εἶναι τόσο ὠραῖον, ὥστε ἡ ὥρα παύρηται ταχέως.

Ἦδη ἀφίνομεν ὀπισθεν ἡμῶν τὴν Καλάβριαν καὶ τὴν Μεσσηνὴν καὶ μετὰ τινὰς ὥρας διακρίνομεν μακρόθεν τὴν Στρόμπολην, τὴν νῆσον ἐκείνην μὲ τὸ ἠφάιστιόν της, τὴν ἀεννάως καιομένην.

Πρὸ τῆς νήσου ταύτης συνέβη κάτι τὸ ἀπίρωσ ἀστεῖον.

Ὁ πρωτοτάξιδος χωρικός, βλέπων μερικὸς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν κρατοῦντας σημειώσεις, μὲ ἐρωτᾷ:

— Τί γράφουν αὐτοί;

— Κρατοῦν σημειώσεις. Γράφουν τὰ μέρη ποῦ βλέπομεν.

Καὶ ἀμέσως ἐξάγει καὶ οὗτος ἐκ τοῦ θυλακίου του ἀπρηχαιωμένον βιβλίον, δανείζεται τὸ μολύβι μου καὶ ἀρχεται κρατῶν σημειώσεις.

Και άμέσως έτέθησαν εις ένεργειαν οι φαρσέρ, οι με τον άπλουν γέροντα καταγιόμενοι :

— Χατζή-μπαμπά. Γράψε. Έδώ εινε η Στρόμ-πολη. Έδώ ητο ένας σύζυγος που ειχε μια κακη γυναίκα. Έπειδη δε δεν ημπορουσε να ησυχάση από την γυναίκα του, έβαλε φωτιά στο σπήτι του.

Και ο χωρικός έγραφε.
— Και έπειτα τι έγεινεν; έρωτᾷ συμπληρωμα- τικῶς πληροφορίας.

— Έπειτα, αφού εκάη το σπήτι του, ηναπαν και τα άλλα σπήτια. Και επειδη δεν επρόφθασαν να τα σβύσουν, ηναψε και το βουνόν, το όποιον ακόμη καιει.

Και έγραφεν ο άφελής γέρον, πιστευών εις οσα τῷ έλεγον και τα όποια αναμφιβόλως θα διηγηθῆ όταν επιστρέψη εις την πατρίδα του.

Ίδου πῶς γράφονται οι μῦθοι.

Γεωγνίς όλντου! . . .

Και επηκολούθησαν και άλλαι σημειώσεις του γέροντος καθ' ύπαγόρευσιν των φαρσέρ.

Μετ' όλίγον όμως εύρεθέντες εις άνοικτόν πέλα- γος, κατελήφθημεν άποτόμως υπό τρικυμίας και οι περισσότεροι των επιβατών κατήρχοντο εις τους θαλάμους των.

Το μεσονύκτιον δεν άπειχε πολύ.

Καθ' ην στιγμήν δε και ο γέρον χωρικός κατήρ- χετο εις τον θάλαμόν του, συνέβη κάτι το σκαν- δαλιστικόν.

Ο Χατζή-μπαμπάς εν τῇ ζάλῃ του, άντι να εισέλθῃ εις τον θάλαμόν του, εισέρχεται εις τον γειτονικόν θάλαμον, όπου εκοιμάτο η ώραία Ἀρμε- νισσα.]

Καθ' ην στιγμήν δε ηρχισεν εκδυόμενος, η ώραία συνταξειδιώτις μας εξύπνησε και τρομάξασα εφώνει:
— Έξω, έξω, άδιάντροπε γέρον!

Οι επιβάται άνεστατώθησαν. Και ο Καισαρεύς ταξειδιώτης, κρατών εις χείρας το πανταλόνιον του, εξήρχετο άναυδος του θαλάμου τῆς Ἀρμενί- σης διαμαρτυρομένης :

— Άκούτε εκει άδιάντροπιά! . . . Να έλθῃ ένας γέρον εις το δωμάτιόν μου! . . . Τόσοι νεοι εινε εδώ μέσα και κανέννας δεν ηλθεν. Άκούτε εκει άδιάντροπιά!

Και ο γέρον, βαδίζων εις τον θάλαμόν του, έδι- καιολογείτο :

— Σούς, σούς! Γιαγκνίς όλντου!

Νύξ τρικυμιώδης.

Καθ' όλην την νύκτα εκεινην επεκράτησε τρικυ- μία, μεταβαλούσα την όσιν του ταξειδιού μας. Την εύθυμίαν των επιβατών, πλην ελαχίστων, διεδέ- χθησαν η ζάλῃ και ο φόβος.

Ο Έλλην ταξειδιώτης, άληθινῶ θαλασσοπούλι, περιεφέρετο μετά του ύποφαινομένου εις το κατά- στρωμα, ενῶ η «Κιρκασία» ητο έρμαιον των κυμά- των. Και δεν ηκούετο πλέον, ειμη ο θόρυβος του πηδαλιού και αι εξακολουθοῦσαι διαμαρτυριαί τῆς Ἀρμενίσσης, άνελθούσης και ταύτης εις το κατά- στρωμα.

— Μη κάμνετε και σείς έτσι, κυρία. Γέρον εινε, δεν το εκαμε με ύστεροβουλίαν ο δυστυχής.

Η ιστορία του λάθους διήρκεσεν επί πολύ, περι- τας πρωϊνάς δε ώρας κατήλθομεν και ημείς προς ύπνον.

Η νῆσος τῆς έξορίας.

Την επιούσαν μετά την άνατολήν του ήλιου η τρικυμία εκόπασε. Και οι επιβάται με τα τηλε- σκόπια παρητήρουν την νῆσον Έλμπα, όπου διε- μινεν έξορίστος ο Ναπολέων

Η Έλμπα ειναί ξηρά νῆσος με πολύ όλίγα δέν- δρα. Εις την παραλιαν διακρίνονται άραιαι τινες καλύβαι άλιέων και μικρά μόνον κηπάρια στολί- ζουσι τας καλύβας. Η νῆσος εμπνέει και μακρό- θεν επι την άνίαν, εύκόλως δε φαντάζεται τις τας στενοχωρίας του Ναπολέοντος, εις τοιαύτην έξορι- σθέντος έρημόνησον.

Η «Κιρκασία» προχωρεί ολοταχῶς.
Διερχόμεθα την Έλμπα, φθάνομεν την Κορσι- κήν, την πατρίδα του Μεγάλου Ναπολέοντος, δι- δομεν δια σημάτων εις την εκει ναυτικὴν φρουράν το όνομα τῆς «Κιρκασίας» και ολοταχῶς πλέομεν προς την Μασσαλίαν.

— Δεν εχομεν πλέον τρικυμίαν, μᾶς λέγει ο πλοίαρχος.

— Τόσῳ το καλλίτερον, άπαντᾷ ο κομψός γέ- ρων. Θα διηγηθῶ εις τον φίλον μου μιαν ιστορίαν.

Περί το μεσονύκτιον ο φάρος τῆς Νίτσας εφάνη μακρόθεν και δραττόμενος τῆς εύκαιρίας ο κομψός γέρον μοι διηγήθη πῶς μιαν εποχήν μετέβη εις Νίτσαν κατά την περιόδον των άπόκρεω προς άνα- ζήτησιν τῆς εύτυχίας, καταλήγων :

— Ἄ! Το Καρναβάλλι τῆς Νίτσας ειναί όνειρον!

Όλοι οι επιβάται άγρυπνοῦν.
Την δευτέραν πρωϊνήν ώραν διερχόμεθα την Τουλάνα και πριν η προφθάσωμεν ν' αναπαυθῶ- μεν όλίγον, εύρισκόμεθα πρό τῆς Μασσαλίας.

ΤΟΙΣ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Εις το προσεχές :

Έν Μασσαλία. — Ἀπό Μασσαλίας εις Παρι- σίους. — Ἀβινιόν. — Λυών. — Τα γραφικᾶ χωρία. — Τόδασος του Φοντενμπλώ. — Παρίσιοι.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι. — Έτελέσθησαν εν Σμύρνη την 24 Ιου- νίου οι γάμοι του γνωστοῦ ποιητου και διευθυντου του αυτόθι εκδιδομένου περιοδικου «Ανατολή» κ. Ἀγγέλου Σημηριώτη μετά τῆς δεσποινίδος Σοφίας Δ. Ἀργυροπούλου. Εις το εύάρμοστον ζεύγος στέλ- λομεν θερμότατα συγχαρητήρια μετά ειλικρινῶν εύχων.

Ἀφίξεις. — Επανέκαμψεν εκ τῆς ανῶ το Αιγαίον καλλιτεχνικῆς περιοδείας του ο γνωστός μουσουρ- γος κ. Κ. Μπέλλας άποκομίζων λαμπράς έντυπώ- σεις εκ τῆς θερμότητος ύποδοχῆς, ἥς παντου έτυχε.

Θάνατοι. — Απεβίωσεν εν νεαρωτάτῃ ηλικία την 22 λήξαντος και εκηδεύθη εν Θεσσαλονίκη η Σοφία Ν. Ίσανδώρου. Εις τον τεθλιμμένον αυτῆς σύζυγον και τους λοιπούς συγγενεις άπευθύνομεν τα συλλυπητήριά μας.

— Έτελεύτησεν εν Θάσῳ ο γνωστότατος και λίαν ευύπόληπτος **Γεώργιος Μ. Χρησιδης.** Εις τους συγγενεις του μεταστάντος διαβιβάζομεν τα συλλυπητήριά μας.

Εκδρομή εις Επιβάτας. — Υπό λαμπροτάτης έστέρφῃ επιτυχίας η εις Επιβάτας την Κυριακήν γενομένη εκδρομή. Η διοργανωτική επιτροπή, άπο- τελουμένη υπό των κ. κ. Γεωργ. Δ. Τζαμπετζῆ, προέδρου, Γ. Τζιβανοπουλου, Ν. Τζιβανοπουλου, Θ. Χωροφιάδου, Δ. Μαυρου, Ν. Κουτζουράδη, Κ. Δάλλα, Ν. Ευτυχιδου και Ἀν. Ἀποστολίδου, δεν εφείσθη κόπων και φροντίδων, όπως κατορ- θώση να εύχαριστήση τους πολυπληθεεις εκδρομεις. Καθ' όλην την διάρκειαν τῆς εκδρομῆς η κάλλιστα συγκεροτημένη φανφάρ Τζιβαλιου «Αχιλλεύς», υπό την διεύθυνσιν του εκ των αρχαίων μελών τῆς κ. Κ. Τσακίρη, επαιάνιζε τα εκλεκτότερα τεμάχια. Ἄμα τῇ αφίξει των εκδρομέων, επιτροπή εκ των κ.κ. Φιλανθίδου, Χρ. Καρατζᾶ, Στρουθοπούλου, Ἀγ. Ἀγγελίδου και Ν. Κρητικοπούλου, άνήλθεν επί του άτμοπλοίου προς ύποδοχήν και διευκόλυν- σιν τῆς άποβιβάσεως. Κατά την σχολικήν τελετήν η δεσποινίς Ζωή Μαντζιωνη άπήγγειλεν ώραίαν προσφώνησιν, θερμῶς χειροκροτηθεϊσαν, ο δε Παν. αρχ. κ. Σωκράτης Σταυρίδης, προϊστάμενος Μα- κροχωριου και πρόεδρος του Συλλόγου «Αρχιγέ- νης», θερμήν ύπερ των Εκπαιδευτηρίων εκκλήσιν. Μετά την τελετήν επηκολούθησε χορός και γενική διασκέδασις.

Εξεδόθη : Μελέτη επί τριῶν άποφάσεων του Συμβουλίου του Κράτους περί θρησκευτικῶν προνομίων (τουρκιστί) υπό Ι. Βιθυνου, επιτίμου καθηγητου του Όθωμ. Πανεπιστημιου, πρώην ηγε- μόνος τῆς Σάμου. Εύρίσκειται εν τῇ Πόλει εν τοις τουρκικοις βιβλιοπωλείοις, οδός Ὑψ. Πύλης, εν Γαλατᾷ εις το βιβλιοπωλεϊον Σεϊτανίδου και εν Πέραν εις το βιβλιοπωλεϊον V iss και Moderne.

Ἀγγέλλεται : «Ηπειρωτικόν Ημερολόγιον του 1912. υπό Μιλτ. Ἀθ. Οικονόμου τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν λογίων.

Γεωργικόν περιοδικόν «Δήμητρα». — Εκλε- κτόν και πλούσιον με άρθρα διακεκριμένων επι- στημόνων εκυκλοφόρησε χθές το φύλλον τῆς 1ης Ιουλίου του λαμπρου τούτου γεωργικου περιοδικου τῆς πόλεός μας. Η ύλη αυτου ειναί διδακτική και ώφέλιμος δια πάντα άσχολούμενον περι την γεωρ-

γίαν, βιομηχανίαν και το εμπόριον. Συνιστῶμεν θερμῶς το περιοδικόν τούτο ως κάλλιστον και ώφελιμώτατον εις το ειδός του. Οι εκδόται αυτου ειναί οι πρώτοι κατιδόντες την ανάγκην εκδόσεως γεωργικου περιοδικου εν Τουρκία. Το φύλλον τῆς «Δήμητρας» κοσμοῦσι πολλαι καλλιτεχνικαι εικόνες. Συνδρομή έτησίαν εν Τουρκία γρ. 30, εν τῷ έξωτε- ρικῷ φρ. 8. Γραφεία : Γαλατᾷ, Φερμενετζιδικα, Γενῆ-Χάν, 4-5.

Γεωργίου Χρυσσογόνη τοπογραφικῶς χάρτης των Μητροπόλεων Καισαρείας, Νεοκαισαρείας, Ἀμασειας και Ἀγκύρας υπό κλίμακα 1.500.000, περιέχων πάσας τας εν αυταις πόλεις και χωρία, όπου κατοικοῦσι Χριστιανοί, μετά στατιστικῆς ακρι- βεστάτης του πληθυσμου, των σχολείων και ναῶν αυτών, διοικητικῶς δε περιλαμβάνων : α') εκ του νομου Τραπεζοῦντος την διοίκησιν Τραπεζοῦντος β') την ανεξάρτητον διοίκησιν Τζανίκ γ') τον νο- μόν Κασταμονῆς ολοκληρον δ') την ανεξάρτητον διοίκησιν Μπόλου ε') την ανεξάρτητον διοίκησιν Ἰσμίτ στ') τον νομόν Σιβᾶς ολοκληρον ζ') τον νομόν Ἀγκύρας ολοκληρον η') εκ του νομου Πρού- σης τας διοικήσεις Έρτογρουλ και Κιουτάχιας. Έκτυποῦται προσεχῶς δαπάνῃ του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαρείας κ. Ἀμβροσίου. Προς τούτοις σημειοῦνται εν αυτῷ ιδιαιτέρως : Ὅλα τα άρμενικᾶ και τουρκικᾶ χωρία, τα τσιφλικια, τα με- ταλλεία, αι οδοί, άμαξωτοί και μή, οι σιδηρόδρο- μοι, τα ταχυδρομεία, τα τηλεγραφεία, τα δρια των νομών, των διοικήσεων, των ύποδιοικήσεων και των δήμων μετά των εδρῶν αυτών. Τιμάται γρ. 10. Συνδρομηται έγγραφονται εις τα γραφεία του «Αμερολήπτου», το δε αντίτιμον καταβάλλεται ἅμα τῇ παραλαβῇ του χάρτου. Το μήκος του χάρτου ειναί 1.50 μέτρα, το δε πλάτος 1 μέτρον.

Sauvedent

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρατηρήσαμεν, ότι μετά την δια τους έπιλή- σμονας δήλωσιν μας, πολλοί εκ των καθυστεροῦν- των το τίμημα τῆς έγγραφῆς των έσπευσαν να κανονίσωσι τους λογαριασμούς των, ζητούντες μά- λιστα παρ' ημών δια των επιστολῶν των συγγνώ- μην δια την καθυστέρησιν. Δεν άμπεβάλλομεν περι των καλῶν διαθέσεων των κυρίων τούτων. Ἄλλ' εκτός αυτών, υπάρχουν και μερικοί άλλοι, των οποίων η προς εκπλήρωσιν των υποχρεώσεων των ολιγογρία ειναί τόσον άσύγγνωστος, ώστε, παρ' όλην την καλήν θέλησιν, την οποίαν εχομεν, θ' αναγκασθῶμεν να προβῶμεν εις μέτρα, τα όποια θα ειναί μεν δυσάρεστα, άλλ' εν τούτοις επιβάλ- λονται, δια να μάθωσιν οι άληθεεις φίλοι μας ποιοι ειναί οι κύριοι εκεινοι, οιτινες δια τῆς πρωτοτύπου αυτών ύποστηρίξεως καθίστανται αιτία δυσχε- ρειδν μόνον εις τῆς διαχείρισιν του φύλλου. Τους παρακαλοῦμεν λοιπόν να σπεύσωσι να κανονίσωσι τους μεθ' ημών λ/σμούς των, ινα μη αναγκασθῶ- μεν να τους λυτήσωμεν.

SANITOR

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ίσχύουσιν επί 70 έτη, κληρούμεναι κατά διμηνίαν.

Εις την προσεχῆ κλήρωσιν τῆς 2 αυγούστου ο πρώτος λαχνός κερδιζει

φρ. 125,000

ΕΤΗΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμή τοις μετρητοίς

Γρ. χρ. 166 πληρωνόμενα εφ' άπαξ.

Δι' άγοράς άποταθήτωσαν προς τους κκ. P. Addally et Cie, Χουριέτ Χάν, αρ. 14, 15 Γαλατᾷ, Κωνσταντινούπολιν. Οι εκ των επαρχιῶν και του έξωτεροῦ παρα- καλοῦνται να προσεβάσωσι το τίμημα δια ταχυδρ. επιταγῆς μανιατόσι η δια τούκ.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ἔγεινεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἡ τελετὴ τῶν ἐξετάσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου. Τῆς τελετῆς προέστη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, παρίσταντο δὲ καὶ πολλοὶ λογάδες. Οἱ ἀλογάδες πάντοτε ἀποκλείονται καὶ ἂν δὲ παραστῶσι, δὲν μνημονεύονται. Ἡ Α. Θ. Π. λοιπὸν, ἐπισφραγίζουσα, κατὰ τὰ ἀνέκαθεν κρατοῦντα καὶ παραδεδεγμένα, τὴν τελετὴν, ἐμνημόνευσεν ἐν πρώτοις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱδρυτοῦ ἀειμνήστου, ὄχι διότι ἀπέθανεν, ἀλλὰ διότι εὐρίσκειται μακρὰν ἡμῶν καὶ διὰ τὰ μὴ λεχθῆναι «ὅτι μάτια ποῦ δὲν βλέπονται γλήγωρα λησιμονοῦνται», Χρ. Χατζηχρήστου, ἀποκαλέσασα αὐτὸν Χριστιανόν. Δὲν γνωρίζομεν ποῖος συκοφάντης τὸν ὀνόμασεν εἰδωλολάτρην καὶ ἠνάγκασε τὴν Α. Θ. Π. νὰ τὸν διαφεύσῃ. Εἶτα ὁ Ἐθνάρχης, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Λυκείου, ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐτοῦ διὰ τὴν τελευταίαν στάσιν των, ἀπαιτούντων τὰ εἰς αὐτοὺς ὀφειλόμενα μετὰ πείσματος καὶ ἐπιμονῆς, καὶ ἐν τέλει παρήνευσεν αὐτοὺς τὰ εἰκότα, ὑπεθυμίσας τὸ «οὐκ ἐπ' ἄσπῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος» καὶ συστήσας εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπισταμένην μελέτην τῆς βιογραφίας Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ. Τὴν προσφώνησιν ταύτην τοῦ Ἐθνάρχου ἐπηκολούθησεν ἄσμα ψαλὸν ὑπὸ τῶν μαθητῶν, σιγῶντος τοῦ κλειδοκρυβήλου, συνοδευόντων δὲ τῶν καθηγητῶν διὰ τοῦ ταμπουρά, ὃν ἀπὸ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Λυκείου ὡς ἔθνικοῦ καὶ τῆς καθυστερήσεως τῶν μισθῶν τῶν καθηγητῶν ἔμαθον οὗτοι νὰ παίζουν θαναμίαια.

Συνεδρίασις Ἐλευθέρων Τεκτόνων.

(ἐκ τοῦ ἐκδιδομένου ἔργου «Μυστήρια τῆς Φραμμασωνίας»)

Τὸ ζήτημα τῆς στρατολογίας, φαίνεται, ἀπασχολοῦν σοβαρῶς τοὺς ράπτας καὶ ὑποδηματοποιούς τοῦ Πέραν, πολλοὶ τῶν πελατῶν τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἤδη εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ. Εἰς τῶν ραπτῶν τούτων ἐρωτᾷ γνωρισμὸν τοῦ περὶ τίνος δανδῆ πελάτου του: — Καὶ ποῦ τὸν κατέταξαν; — Εἰς τὸ πυροβολικόν. Καὶ ὁ ράπτης, κινῶν ἐν ἀπελπισίᾳ τὴν κεφαλὴν: — Τώρα! πειὰ θὰ μοῦ τὸ σκάση τὸ κανόνι!

Εἰς τὸ γεῦμα τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ Μαυροβουνίου πρὸς τιμὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σκόδρας καὶ τοῦ Ἰσμαῆλ Κεμαλ βέη, ὁ ἡγεμὸν Νικητῆς λέγεται ὅτι εἶπε: «Καὶ εἰάν μοῦ προσέφερον τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ πινακίου δὲν θὰ τὴν ἀπεδεχόμην». Νὰ τὸ πιστεύσωμεν; Πιθανόν. Ἄλλὰ καὶ ἡ Τουρκία δὲν φαίνεται διατεθειμένη νὰ κάμῃ ἓνα τέτοιο ζαφετί εἰς τὸν πρόφην ἡγεμόνα καὶ νῦν βασιλέα τῶν Μαύρων Ὁρέων.

Μεταξὺ πολιτικολόγων: — Αἱ σχέσεις Τουρκίας καὶ Μαυροβουνίου ὅλοεν ὀξύνοινται. — Ναι, ἐνῶ ἡ Εὐρώπη περισπᾶται μετὰ τὸ μαροκηνόν. ★ Καὶ ὁ διάλογος τῆς ἡμέρας. Μεταξὺ δεσποινίδων: — Πῶς τὸν πῆρε αὐτὴ ἡ δυστυχὴς ἡ Κατίνα αὐτὸν τὸν ἄνδρα, εἶναι τόσον ψυχρός!... — Τὴν ἠνάγκασαν τὰ κυνικὰ καύματα. ΑΝΤ... ΠΑΠ...

Τύπος διδασκάλου λογοδοτούντος.

— Ἐκαμα ἑβδομήκοντα τρία λάθη εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, ἀλλὰ μ' εἶπεν ὁ διδασκαλὸς πῶς ἔχω μέλλον νὰ γίνω συγγραφεὺς τῆς νέας σχολῆς.

Διδασκάλισσαι τῆς νέας σχολῆς.